

COO
BOO

V ZNAMENÍ AMETYSTU

Kronika strateného impéria 1

MAJKA DANIHELOVÁ

V znamení amethystu

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Majka Danihelová
V znamení amethystu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

V ZNAMENÍ AMETYSTU

Kronika strateného impéria 1

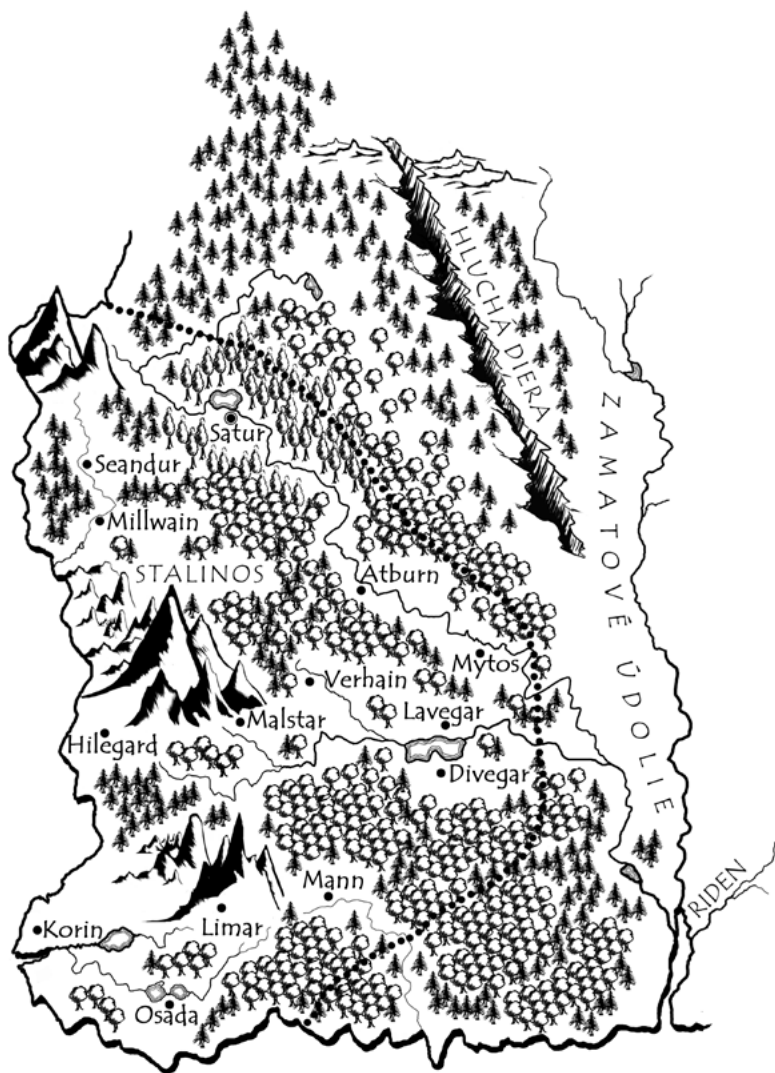
MAJKA DANIHELOVÁ

COO
BOOJA

*Venujem všetkým tým, ktorí sa snažili aj v najväčšej
temnote hľadať svetlo.*

AMETYSTOVÝ LES

SPOLEČENSTVO NÁRODOV

I
NA DRUHOM KONCI VESMÍRU

*Spojil si naše svety s prísľubom lepšej budúcnosti.
Všetko som to zahodila pre minulosť,
pre úlomok bytosti, ktorou som kedysi bývala.
Prišla som o veľa, ale zo všetkého najviac ľutujem,
že som nás navždy rozdelila.*

1

Mala som ich nad hlavou.

Jasné, ťahajúce sa po celej oblohe, vpletené do oblakov.

Fialové vlny.

Stála som na parkovisku benzínovej pumpy. Poryvy vetra tlačili do stromov v priekope a jedine občasné trúbenie áut a trkotanie spoluhráčok ma ubezpečovalo, že nie som na konci sveta.

Nervozita z nadchádzajúceho zápasu bola v porovnaní s tým, čo som pocítovala teraz, úplná malina. Vytiahla som z vrecka mobil.

Po niekoľkých zazvoneniach sa ohlásil zadychčaný Carson. „Máme tréning, Meg. Zavolám ti o hodinu.“

Jedna z fialových vln klesla o čosi nižšie.

„Neuveríš, čo práve vidím.“

„Rowdyho Roostera na zadnej časti autobusu?“

„Hej! Ty si o tom vedel?“ zvolala som prekvapene. „Trénerku Stickersnú porazí.“ S rukami zloženými na hrudi a tvárou spolovice skrytou za modrou šiltovkou študovala dokonalý nákras maskota Vine-

landskej strednej – výtvor futbalistov. Pevne stískala pery. Vezuv sa opäť prebúdzal.

„Povedal mi o tom Derek, maľoval Rowdyho hlavu,“ zasmial sa môj dvanásťročný bratranec. „Preto mi voláš?“

„Nie. Vidím fialové vlny.“

„Maxove fialové vlny, ktoré podľa teba pridával na satelitné snímky vo photoshope?“

„Áno.“

V pozadí sa ozvala píšťalka a výrazný mužský hlas.

„Zjavili sa? Len tak?“ spýtal sa naliehavejšie.

„Nevšimla som si, kedy presne. Keď sme vyštartovali z Vinelandu, ešte na oblohe neboli. Zbadala som ich asi pred polhodinou.“

„Podľa –“ jeho vetu prerušila píšťalka. Porazene si odfúkol. „Prepáč, Meg, musím končiť. Pošlem ti číslo na Maxa a hneď po tréningu sa ozvem.“

„Nebudem mu volať,“ odvetila som pohoršene. „Odkedy on a Kate vedia o mojich schopnostiach, je ako trň v zadku.“

„Vážne, padám.“

„Maj sa, krpec,“ zamrmlala som do hluchého telefónu.

O chvíľu mi prišlo Maxovo číslo.

„Gynekologická ambulancia, prosím?“ ohlásil sa. Jeho hlas by som spoznala kdekoľvek, mala som naň totiž alergiu. Carson s ním hodiny skajpoval, niekedy som preto nemohla spať. Akoby nebolo dostatočne divné, že tridsaťročný rozvedený boháč sa bojí vyjsť z domu a častejšie sa baví s mojím bratrancom než s vlastnými deťmi. A ešte si aj myslí, že ma sledujú mimozemšťania. Vlastne s touto teóriou prišiel najprv Carson, ale Max – od ktorého by som čakala, že bude múdrejší a vyhovorí mu to –, túto *teóriu* iba potvrdil podozrivými satelitnými snímkami, zachytávajúcimi fialové vlny na miestach, kde som sa práve nachádzala.

Takže teraz sa musím baviť s bláznami posadnutými kozmickými záhadami, len aby som sa uistila, že Carsona nenahovoria na nejakú hlúposť. Za posledné týždne som z úst vypustila tie najbizarnejšie vety. *Nie, Carson, nemôžeš prispieť na výstavbu podzemného protijadrového krytu. Nie, Carson, nepôjdeme do Bosny a Hercegoviny skúmať Pyramídu Slnka. Nepováž sa objednať ten úlomok údajnej vesmírnej lode, poviem to Kevinovi! Nie, Carson, nepôjdeme si fotiť petroglyfy s internetovou skupinou Mimoszemšťania Medzi Nami na Veľkonočné ostrovy a zisťovať, či ich tam naozaj nenechali mimozemské rasy, tvoj otec by nás zabil.*

„Kto je tam?“ opýtal sa Max, keď som sa dlho neozývala.

„Predpokladala som, že krtkovia ordinujú len do tretej.“

„Meggie? To si ty?“

„A po štvrtej otvárajú ambulanciu pre kreténov a skrachované existencie.“

„Hej, hej,“ zastavil ma a hneď sa pustil do vysvetľovania, „potrebujem sa kryť. Exmanželka sa nudí a dala moje číslo na zoznamku. V poslednej dobe mi vyvolávajú staré ženské a chcú... nebudem to rozvíjať.“ Vydal čudný zvuk a pokračoval: „Načo mi vlastne voláš? Teda, niežeby mi to prekážalo, ale minule si mi dala jasne najavo, kam si s Carsonom môžeme strčiť naše teórie.“

„Potrebujem vedieť, čo si zistil o fialových vlnách.“

Ticho.

„Mal si pravdu, vo všetkom,“ pripustila som neochotne a v duchu som sa preklínala. „Lietajú mi nad hlavou a je to... znepokojujúce. Nikto iný ich nevidí a nedajú sa zachytiť fotoaparátom v mobile. Skúšala som.“

Odkášľal si. „Chceš odo mňa pomoc po tom, ako si ma nazvala krtkom?“

Nervózne som počúvala nohou o štrkovú cestu. „Predvčerom si hodinu presviedčal Carsona, aby s tebou a Kate šiel stanovať do Teo-

tihuacánu – a viem, čo to je, hľadala som to na Googli –, takže teraz mi láskavo vysyp všetko, čo vieš, skôr než budem veľmi zhovorčivá pred strýkom Kevinom. Nebol by rád, keby zistil, že jeho dvanásťročnému synovi vymývaš mozog –“

„Si hnusná vydieračka.“

„Prežívajú len najsilnejší,“ odvrkla som.

Pre Maxa som vzácny exemplár. Nebol by to on, keby mi neodpusťtil trochu zdravej drzosti. „Pozriem sa na tie vlny. Kde si?“

„Blízko Philadelphie.“

Tri kroky odo mňa s kelímkom plným tekutiny, z ktorej sa parilo, zastala Jackie a v tesnom závese za ňou docupkala blondínka v topánkach s vysokými opätkami – Barbara.

„S kým voláš?“ opýtala sa ma Jackie. Čierne vlasy jej vietor vohnal do kelímka. Zanáďavala a strčila ho do ruky kamarátke.

„So svojím lekárom,“ zaklamala som automaticky. Jackie a Barbara boli chápvavé a boli aj moje najlepšie priateľky, no nikdy by nepochopili, ako môžem vidieť niečo, čo iní nevidia. Pokladali by ma za blázna. Barbarina sestra je totiž na psychiatrii, pretože sa rozprávala s duchmi. „Poslala som vzorky do laboratória v Denveri.“

Barbara nadvihla obočie. Svetlozelenú kabelku so strapcami si posunula vyššie na plece. „Zistili, prečo sú tvoje vlasy červené a dorastú vždy, keď si ich ostriháš?“

„Nie.“ Keby toto bol môj jediný *divný* problém, žila by som šťastne až do smrti.

„Neverím, že si poslala svoju krv do labáku a nám v MMN o tom nepovedala!“ postážoval sa Max popri ťukaní do klávesnice. „S Kate sme ťa o to prosili niekoľko týždňov.“

Na Barbaru a Jackie som kývla hlavou. „Dajte mi, prosím, päť minút.“ Odkráčala som k lesu. „Nikam som nič neposielala, Max. Kamošky o mne nevedia celú pravdu a ani im ju nepoviem. Zutekali by

a ja by som bola odsúdená tráviť všetok voľný čas len so stenami svojej izby. Občas možno s Carsonom. Ale keďže ten je takmer stále na tréningu alebo zabraný do debaty s tebou, táto možnosť padá. A teraz mi povedz všetko, čo si zistil o fialových vlnách, lebo prisahám, že niečo rozbijem!“

„Okej. Upokoj sa.“ Kým sa z druhej strany ozývalo iba ťukanie do klávesnice, zrak mi opäť zabehol k vlnám na oblohe. Skrúcali sa do divných tvarov, približovali sa k zemi a vysielali mojím smerom zvláštnu rušivú energiu.

„Hm. Podľa meteorológov sa k Philadelphii blíži búrka. Nechal som ich záznamy prejsť filtrom. Je tam dosť hustá sieť fialových vln. Počkaj ešte sekundu, niečo si overím.“

Barbara na mňa zamávala. „Pohni, Max, nemám čas,“ súrila som ho.

„Určite nie som jediný, kto ich zachytil. V takom veľkom množstve sa naposledy nachádzali nad jazerom Mitchell.“

Jazero Mitchell. Stiahol sa mi žalúdok.

Carson povedal Maxovi a jeho kamarátke, detektívke Kate, o smrti mojich rodičov. O našej rodine vedia skoro všetko, aj ako som dostala z kómy mamičku dvoch detí a obnovila kožu chlapíkovi s popáleniami po celom tele. Samozrejme, neverili mi a donútili ma predviesť liečenie na Carsonovi cez Skype.

Lenže potom už uverili a na ich mimozemskom zozname som sa posunula na najvyššiu priečku. Pre Kate a Maxa som teraz prvý solídny dôkaz existencie *niečoho väčšieho, než sme my sami*. Raz mi na ich žiadosť Carson priložil k hlave počas spánku meteorit, ktorý mu poslali poštou, dúfajúc, že na mňa nejako zareaguje a blikaním im v morzeovke odhalí tajomstvá vesmíru.

„Kate bola minule na káve s odborníkom na klímu. Vedel o vlnách, ale doteraz ich pokladal za nový druh aurory vznikajúci vplyvom globálneho otepľovania,“ zamľaskal Max po dlhšej chvíli ticha.

Už druhýkrát som si pred tváre odstrčila prameň vlasov. „Čo je, do-
kelu, auroľa?“

„Aurora.“

„Skús nejesť, keď rozprávaš,“ navrhla som mu. „Tak, čo to je?“

„Polárna žiara.“

„Nie sú len na Severnom a Južnom póle?“

Moje minimálne vedomosti ho, našťastie, nepobúrili. „Občas sa ob-
javia aj v našich zemepisných šírkach. Vznikajú vstupom slnečného
vetra do atmosféry. Lenže ak sa na tie vlny práve pozeráš, nemôže ísť
o žiadny nový druh *neviditeľnej* polárnej žiary ovplyvnenej globálnym
oteplňovaním.“ Max sa vždy pokúša nájsť racionálne vysvetlenie. Verí
napríklad v mimozemšťanov, ale je preňho dôležité nájsť dôkaz, vďaka
ktorému by tomu uverili ostatní a on by mohol povedať: *Ja som to*
vraavel. Keď mu Carson strčil pod nos mňa a zvláštnosti, ktoré sa okolo
mojej maličkosti neustále objavovali, aj to nahlas vyhlásil a týždeň mal
na Twitteri, že je pánom vesmíru. Zdeptalo ho však, že som mu na
testovanie neposkytla krv ani vlasy a čoskoro tvítoval už len *#uviazol-*
somvuciernejdiere.

Fialové vlny som pripísala na dlhý zoznam svojich záhad. Mám čer-
vené vlasy a neviem si ich ostrihať ani prefarbiť. Dokážem liečiť doty-
kom a keď občas na mojej stupnici hnevu zabliká červená, nedokážem
sa ovládať. Napríklad na zápase proti babám z Bridgetonu som zasmé-
čovala tak silno, že lopta praskla. Alebo som sa naštvála na bývalého
frajera. Vrazila som mu a rozbila nos.

Nehody sa stávajú.

Záhady mávam na raňajky s ovsenými vločkami.

Opäť som vzhliadla k oblohe. Za vlnami sa s prísľubom lejaka prehá-
ňali husté mračná. Na severozápadnom horizonte sa nad radmi stro-
mov blýskalo.

„Hej, Meggie,“ prerušil Max dlhé ticho. „Raz tým fialovým vlnám

spoločne prídeme na kľb. Dovtedy musíš byť opatrná. Pamätaj si, že seba uzdraviť nemôžeš. Všetko sú to znamenia. V niečom sa od normálnych ľudí odlišuješ a my musíme pochopiť, v čom presne a v akom rozsahu ťa to ovplyvňuje.“

Nenávidím počúvať prednášky na tému: *Si iná*. „Keby som chcela poznať definíciu normálnosti, zavolała by som strýkovi. Ty nemáš právo hovoriť mi, že som čudáčka. Nevyliezol si zo svojho krtinca dobrých desať rokov, na stenách máš plagáty s príšerami a nosíš tričko s nápisom *Prichádzame v mieri*.“

„Nemyslel som to v zlom,“ vzdychol si. „S tebou je fakt ťažké komunikovať. Občas si príliš úprimná a priama, čo sa mnohým ľuďom vôbec nepáči a trochu ich to aj uráža.“

Položila som si ruku na čelo. „Vieš čo? Nikdy som ti nemala volať. Maj sa.“

„Sprav mi ešte láskavosť!“ zvolal. „Sľúb mi, že si na seba dáš pozor. Hlavne kvôli Carsonovi. Nepočula si ho, s akým obdivom o tebe občas hovorí. Po tom, čo sa stalo s jeho mamou, si nezaslúži stratiť niekoho ďalšieho. Chvíľu o tom uvažuj, dobre?“

Neodpovedala som. Namiesto toho som s hrčou v hrdle zložila.

Carson je zlatičko. Spomenula som si na naše soboty – pozerávali sme spolu sci-fi filmy a sitkomy a naphčávali sa zmrzlinou. Pred dôležitými volejbalovými zápasmi so mnou chodieval behať. Bránil ma pred protivnými deckami tety Daisy a raz, keď som bola smutná, sa mi pokúsil upiecť môj obľúbený koláč podľa babkinho receptu. Konečný výtvar vyzeral ako uhlie, ale to je nepodstatné. Nevieť si predstaviť život bez neho. Je mi viac ako bratranec – je môj najlepší priateľ. Podľa Jackie a Barbary mi neprospieva tráviť toľko času s chlapcom v jeho veku, no pokiaľ sa dostatočne venujem aj im, nevyčítajú mi to.

Ja a Carson sme dve osamelé čierne labute. Jeden bez druhého by sme boli stratení. Presne preto som nemohla Maxovi nič sľúbiť. Pred-

stava, že sa okolo mňa deje niečo zlé, niečo, čo by mohlo ohroziť aj Carsonovo bezpečie, ma ničila.

„Pohni zadkom, Gridenwalková!“ zakričala na mňa trénerka zo schodov autobusu. „Odchádzame!“

Tesne pred nástupom upútala moju pozornosť postava pri bufete a spôsob, akým sa k nej z oblohy ťahali fialové vlny. Biele rovné vlasy povievajú starej žene vo vetre – siahali jej tesne pod pás. Mala na sebe biele šaty z ľahkej látky. V ruke zvierala palicu zo svetlého dreva, posiatu fialovými ornamentmi. Vodnaté oči upierala priamo na mňa. Nemohla som sa do nich pozeráť príliš dlho, začalo ma pichať v hlave. Vyzerala ako... ako éterická bytosť. Zdalo sa, že nepodlieha gravitácii a čochvíľa ju vietor zdvihne a vezme preč. V jej postoji však nebolo nič neisté, nebála sa, že ju odfúkne. Vyžarovala z nej sila a múdrosť.

„Gridenwalková!“ zavrešťala trénerka, až som nadskočila. S tichým ospravedlnením som nastúpila.

Dnes je tých záhad predsa len o niečo viac než inokedy.

Krehká normálnosť, ktorú som si u babky v Alabame vybudovala, sa zrútila vo chvíli, keď sa zjavil Carson so zraneným kolenom. Jeho rana ma k sebe *volala*.

Nikdy som veľmi dobre neznášala utrpenie ostatných. Ako malej mi nebolo jasné prečo. Až v dvanástich som pochopila, čo sa to so mnou deje. Dokázala som liečiť dotykom, priťahovali ma k sebe zranenia iných. Musela som ich zbaviť utrpenia. Aj preto som sa vyhýbala nemocniciam, liečenie ma totiž veľakrát fyzicky vyčerpalo.

Babka hľadala odpovede v knihách, neprišla však na nič. Trvala na tom, aby som využívanie tejto schopnosti obmedzila na minimum. Nezdalo sa jej správne mať takú moc nad životom a smrťou iných, a pritom neznášať žiadne následky. Celodenná migréna podľa nej nebola dostatočnou kompenzáciou za vyliečenie leukémie.

Jackie som si nevšimla, kým mi nezamávala rukou pred nosom a nevytrhla ma zo sústredeného sledovania krajiny za oknom. „Si v poriadku?“

„Hm?“

Zvalila sa späť na svoje miesto. Pokrútila hlavou. „Daj sa dokopy, dievča. Ak budeš zajtra mimo, trénerka ti spraví zo života peklo.“

„Nebud' na ňu taká tvrdá,“ zahriakla ju Barbara zozadu. „Musí byť ťažké nevedieť, čo sa deje s jej vlastným telom.“

Jackie prevrátila oči. „To netuší polovica tupcov v našej škole. Za Meggine vlasy by som vraždila. Sú červené, nedajú sa ostrihať. A čo? Minule som čítala článok o chlapíkovi, ktorému narástli na hlave rohy. To bolo nechutné.“ Ukázala čiernym nechtom na moje vlasy. „Toto? Toto je požehnanie.“

Barbara ku mne natiahla ruku a chlácholivým hlasom dodala: „Všetko bude v poriadku.“ Neviem, či tomu verila viac kvôli mne alebo kvôli sestre. Ďalší blázon v okolí by na ňu nevrhal dobré svetlo.

Upriamila som pozornosť späť na fialové vlny. V myšlienkach som opäť zabúdila k rodičom a k tomu, ako zomreli. Tie vlny, tie vlny sú kľúčom.

Môj otec opustil rodný dom pred dvadsiatimi rokmi. S babkou sa pohádali. Nechcel zostať na farme, vždy túžil po živote v New Yorku, v meste príležitostí. Tam spoznal mamu.

V deň ich smrti som mala rok aj niečo. S ovčiami kiahňami ma nechali v New Yorku u priateľky, zatiaľ čo oni odcestovali do Alabamy navštíviť babku. Nikdy však nedorazili. Nehoda sa stala neďaleko babkinej farmy. Ich auto vletelo do jazera. Pitva potvrdila, že sa utopili, ale telo mojej mamy sa našlo na brehu, nikto však netuší, ako sa tam dostalo.

Sociálka ma nakoniec dala k babke. Spomienky na rodičov som si uchovala v škatuli obsahujúcej otcove futbalové trofeje zo strednej,

dve rozprávkové knižky, vianočnú čiapku, štrikovaný šál, fotku spred kukuričného poľa, kde stojí jeho mladšia verzia, kľúčenku pre šťastie a mamin zápisník s poznámkami o príbehu, ktorý sa chystala písať.

Predstavovala som si ju ako svetoznámu spisovateľku. Ako sedí za stolom na prvej autogramiáde, usmieva sa na fanúšikov, podpisuje im knižné výtačky a ja zatiaľ hrdo postávam vedľa nej.

Ak sa má niečo pokaziť, zaručene sa to pokazí. Vďaka niekoľkým nedopatreniam a nevysvetliteľným náhodám mi po mame nezostalo okrem jej príbehu nič. Takmer akoby nežila a jediným dôkazom o jej existencii som ja a koncept v zošite, ktorý na mňa občas zo zásuvky volá, aby som ho otvorila a pustila sa do písania.

Prečo tá s ockom prenasledovali fialové vlny, mami? Prečo teraz prenasledujú mňa? A kam sa podeli všetky tvoje veci?

Tieto otázky si kladiem už niekoľko rokov a stále na ne nemám žiadnu odpoveď.

A vtom autobusom trhlo. Len tak-tak sa mi podarilo udržať sa na mieste a nenaraziť hlavou do sedadla predou mnou. Jackie také šťastie nemala. Práve si čiernou ceruzkou maľovala oko. Zrúbala sa do uličky a na líci jej zostala čierna čiara.

„Idiot!“ zakričala zo zeme na šoféra.

Pomohla som jej pozbierať sa.

„Čo to bolo, dopekla?“ Zdvihla zlomenú ceruzku a znovu zanáďovala.

„Zostaňte na miestach!“ prikázala nám trénerka.

Ozvalo sa hlasné zahrmenie a autobus zastal. Zvonka k nám doliehalo trúbenie. Aj autá v protismere brzdili. Barbara odhrnula záves na zadnom okne. Z luxusného tmavomodrého auta stúpala para a zo starého pickupu za ním vyliezol asi dvadsaťročný chlapík. Kanadou kopol do pneumatiky. „Stará kraksňa!“

Spoluhráčka Samantha si kľakla na sedadlo. „Všetci stoja.“

„Možno nehoda,“ odvetila Simone.

Ľudia vystupovali z áut a dohadovali sa medzi sebou alebo telefonovali. Opäť zahrnelo. Vlny sa naďalej približovali k zemi.

Vo vrecku mi zavibroval mobil.

„Čo je, Max?“

„Je to obrovské!“ vykrikol nečakane. „Fialové vlny pred chvíľou vyslali silný výboj. Narušil magnetické pole a elektrostatická energia v atmosfére vzrástla. V žiadnom prípade nejde o slnečný vietor. Toto je niečo iné, väčšie. Invázia!“

„Max...“

„Meggie, počúvaj ma! Podľa údajov zo satelitu siahajú vlny až do Port Richmondu. Nech je to čokoľvek, ide to po tebe, inak by si ich nevidela. Uteč, kým môžeš,“ prosil ma. „Tá vec je nebezpečná. Začne sa to búrkou a potom – PUF!“

„S kým zase telefonuješ?“ Jackie počula Maxov zapálený prejav.

Mykla som plecami a ukazovák som si zatukala na spánok. Čo som čakala od šialenca posadnutého ufónmi?

Chcel povedať niečo ďalšie, ale spojenie sa prerušilo. Mobil sa mi sám od seba vypol. Znechutene som ho strčila do vrecka k mp3 prehrávaču, ktorý som pred pár rokmi dostala na Vianoce od Carsona. Na behanie bol praktickejší ako mobil a zozadu mal štipec.

Kútikom oka som na okraji cesty zachytila starenu s palicou. Jej prítomnosť ma znervóznila. Všimla si, že sa na ňu pozerám. Natiahla ku mne voľnú ruku. „*Pod' ku mne,*“ ozval sa mi v hlave jej hlas – pri rozprávaní vôbec neotvárala ústa. „*Potrebuješ ochranu.*“

Autobusom otriaslo silné zahrmenie.

Zavrela som oči. *Dýchaj, Meggie, dýchaj, čoskoro sa to skončí a zajtra sa zobudíš v hotelovej izbe.* Keď som oči znovu otvorila, starena zmizla.

Barbara sa skrčila na sedačke. Nohy si siahla pod bradu. „Vravela som vám, že nenávidím búrky?“

„Niekoľkokrát.“ Jackie si zotierala z líca čiernu linku. „Taktiež si vravela, že si alergická na citrusové ovocie, nemáš rada mačky a z čokolády ťa nadúva.“

„Vážne, vážne ich nenávidím.“

Prilepila som tvár na sklo. Pomedzi fialové vlny na oblohe preniklo niekoľko bleskov. Ďalšie zahrmenie otriaslo hádam celými Štátmi. Zopár dievčat zapišťalo a ľudia, ktorí ešte nenasadli do áut, si zakrývali uši rukami.

Náš autobus sa neprirodzene rozochvel. Hlboko vo mne sa usídlil strach a zovrel ma kovovou pästou.

Udrel blesk a tentoraz nezostal v oblakoch. Trafil do stĺpu pri ceste, ktorý padol na autá za nami. Kým dievčatá v autobuse strnulo sedeli, za oknom nastala apokalypsa. Blesk trafil ďalší stĺp a ten sa zložil na bielu dodávku. Spravil do nej hlbokú preliačinu, pretrhnuté elektrické káble sa rozbehli do každej strany ako iskriace hady.

„Von!“ spamätala sa trénerka. „Okamžite von!“

Dva roky sme naučené bez protestov robiť všetko, čo nám povie. Zmätené a vystrašené sme sa vyteperili na cestu. Náramne sa ochladilo. Fialové vlny takmer pohltili koruny stromov. Počula som *volanie rán* od auta zasiahnutého stĺpom. Silnelo každou sekundou, vibrovali mi z neho v tele všetky bunky a začínala som byť malátna.

Vtedy akoby ma niečo zasiahlo do chrbta. Otočila som sa.

Kráčala ku mne vysoká žena v priliehavej čiernej kombinéze so striebornými znakmi po celom trupe a ramenách. Vlasy čierne ako uhlie, spletené do hrubého vrkoča, jej zdobili kryštály a výrazné čierne oči mala orámované hustými mihalnicami. Tmavé pery jej kontrastovali s bledou pokožkou, posiatou drobnými kropajami potu.

Takto vyzerajú mimozemšťania? Preletelo mi myslou.

Vystierala ku mne ruku, niečo si mrmlala popod nos. Jej chladný pohľad ma priklincoval na mieste. Tlkot srdca sa mi nečakane spoma-

lil, okolité zvuky zanikali a fialové vlny sa mi rozplývali pred očami. *Volanie* mi silno pulzovalo v žilách.

Vyžarovala z nej moc. Inštinkt mi hovoril, aby som vzala nohy na plecia a s vreskotom utekala čo najďalej. Z vystretej ruky jej vychádzala... čierna hmľa. Postupne sa presunula na zem a plazila sa ku mne.

Pretrela som si oči. Uverím všeličomu, veď som sama nevysvetliteľná anomália, ale toto je priveľa aj na mňa. Potrebujem lieky.

Konskú dávku. Čohokoľvek.

Po mojom boku sa zhmotnila starena s palicou. Do pleca sa mi zaryli jej kostnaté prsty. „*Slúbila som tvojej mame, že ťa ochránim. Tu viac nie si v bezpečí.*“

Oblohu preťal blesk a vzápätí ma pohltilo svetlo. Žena v čiernej kombinéze mi zmizla z dohľadu. Okolo mňa sa krútila už len žiara a fialové vlny. Ich vír sa postupne zužoval, vyťahoval mi z pľúc vzduch. Spadla som na kolená a chytila sa za krk. „Čo sa to deje?!“

Starena ma stále pevne držala. Ornamenty na jej drevenej palici žiarili jasnejšie ako svetlo okolo nás.

Stálo ma obrovskú námahu postaviť sa a vymaniť sa z jej zovretia. Vykročila som k fialovému závoju.

Stareninu tvár zrazu poznačili vrásky zdesenia. „*Nie, nedotýkaj sa Prechodu!*“

Na jej výkriky bolo neskoro. Ruku som prestrčila cez vír.

2

Dusila som sa.

Pred očami mi prebleskovali fialové hviezdy. Chlad mi obaľoval celé telo, končatiny tuhli a pery som mala také meravé, že volanie o pomoc neprichádzalo do úvahy.

Niektó ma potiahol za vlasy. V záchvate paniky som sa mykla a narazila na ľadový odpor. Neoslepla som, to tma sfarbila hlbiny vody dočierna.

Ruka, ktorá ma ťahala, sa po mojom besnom mávaní stiahla. Poču-la som len mrmlanie.

Kolená sa mi šuchli o dno, do nosa mi vrazil čerstvý vzduch a v okamihu ma naplo na vracanie. Snažila som sa dostať z pľúc vodu.

Neznámy ma s vypätím síl prevalil na chrbát. „Si v poriadku?“

Bola to dievčina, možno o niečo staršia od Carsona, s veľkými ble-domodrymi očami, drobnými perami a noštekou. Zelenou žiariacou hrudou mi svietila do tváre. „Si v poriadku?“ zopakovala šeptom, kým mi voľnou rukou stískala plece.

„Á-áno.“

Pomohla mi postaviť sa. „Rýchlo, musíme sa schovať.“ Teplá rúčka ma ťahala preč od jazera. Dezorientovane som sa rozhliadla. Krajinu osvetľovali len hviezdy a slabá žiara mesiaca vychádzajúca spoza obla-ku. Vbehli sme do lesa chráneného širokými korunami.

Z diaľky k nám doľahli hlasy a dievčina prudko zastala. Vrazila som do nej. Na opačnej strane jazera poblikávali iné zelenkasté svetlá.

„Och, nie. Strážcovia to videli.“

Vyžmýkala som si z trička vodu. „Kto si?“ Nebola mi povedomá, a to mám na tváre celkom dobrú pamäť. Žeby nejaká Carsonova spolužiačka? „A čo videli?“

„Svetlo, čo ťa sem prenieslo.“

Chcela som namietat', ale... ešte pred pár minútami som stála na ceste a za plece ma držala starena s palicou. Padal súmrak. Teraz bola noc. Prečo si nepamätám, ako som sa sem dostala?

Dievčina skryla zelenú hruď do kapsy a vbehla hlbšie do lesa.

„Hej! Počkaj, kde to sme?“

Očakávala, že za ňou poletím ako tieň, čo som neurobila. Vrátila sa a schytila ma za zápästie. „Musíme odísť.“

Neochotne som sa ňou nechala viesť. Zázrak, že som nenarazila do žiadneho stromu. Moje tenisky sa šmýkali na vlhkej hline a popada-
nom lístí. Zastali sme na hranici lesa a trávnatého svahu. Snažila som sa zaradiť si neznáme prostredie do spleti spomienok, ale nešlo mi to. Nepomohlo ani hlasné húkanie sov a čvirikanie vtákov. Zmiatlo ma to, vtáky predsa v noci takto nahlas nespievajú. Na ruke mi na-
behla husia koža.

„Pred kým utekáme? Čo sa deje?“ Potiahla som ju naliehavo za plášť.

Dievčatko si čuplo. Strhlo ma pritom so sebou „Tichšie. Ak ťa naj-
du strážcovia, zabijú ťa. Vedia, že si prišla spoza hraníc. Vždy, keď sa niekto pokúsi prelomiť ochranu, zjaví sa fialové svetlo.“

Jednotlivým slovám som rozumela, ako celok mi však nedávali zmysel. „Prosím?“

Na dohľad sme nemali žiadnych prenasledovateľov. Pokračovali sme teda v ceste. Tiene stromov zostali za nami a trávnatý svah nás zaviedol do sadov, ťahajúcich sa do stratena ako nekonečné vlny oceánu.

„Sudičky nás chránia pred votrelcami. Ametystový lampáš ťa sem nemal pustiť. Nepatríš predsa do prírodného spoločenstva. Lesná rada by ťa potrestala, keby ťa našli.“ V pästičke stisla popruh kapsy. „Sme skoro doma. Mama bude vedieť, čo treba spraviť.“

Potriasla som hlavou. Určite som zle rozumela. „Povedala si práve, že nepatrím do prírodného spoločenstva?“

„Tvoje špecifické znaky sú odlišné. Máš červené vlasy.“

„No a?“

„Nikto v prírodnom spoločenstve nemá červené vlasy.“

Zliezli sme do sadov a v hlave sa mi vynorili povedomé slová. *Prírodné spoločenstvo je hrdé a presvedčené o vlastnej nadradenosti. Netoleruje iné národy, nenávidí všetko cudzie. Ak je jeho územie narušené, cíti sa v ohrození a nedá sa naisto povedať, či bude konať rozumne.*

Zastala som a vdychujúc sladkú vôňu hrozna a jabĺk som usúdila, že musím byť niekde vo vinohradníckej oblasti pri Vinelande. Jackie sa raz rozplývala, ako ju tam kedysi nejaký vysokoškolák pozval na rande pri jasnom svetle mesiaca a hviezd. Žiadne trúbenie áut. Iba krásna príroda ako stvorená na zosnovanie dokonalého kandského žartíka.

„Kto ťa na toto naviedol? Carson a Max?“ Zaručene si zo mňa niekto strieľal a postaral sa o dokonalé kulisy.

„Kto sú Carson a Max?“ čudovala sa malá herečka.

„Ako sa voláš?“

„Mai.“

„Jasné, Mai.“ Chytila som ju za ramená. „Kto ti povedal o mamičných zápiskoch? Carson? Nikto okrem policajtov, Carsona a babky

ten rukopis nevidel. Nikto nepočul o Ametystovom lese a prírodnom spoločenstve!“

Carson mi chcel pomôcť s písaním. Určite zápisky vyhrabal a spoločne s Maxom ich analyzoval – presne ako mňa.

Ja toho krpca zabijem!

Mamine poznámky boli chaotické: veľa opisov miest a nevýrazný náčrt príbehu. Neobjavila som dokonca ani náznak po zápletke alebo meno hlavnej postavy, no predpokladala som, že pôjde o boj dobra so zlom. Pred spaním som si čítavala o negolandských sekvojach v hlavnom meste Ametystového lesa či o prekliatom hrade, ktorý ukrýval pod krvou predkov mnoho spomienok. O Sudičkách chrániacich prírodné spoločenstvo, o troch jasných hviezdach predstavujúcich oči vesmíru či o nebezpečnom obsidiánovom prúde. Mama si vytvorila aj vlastný jazyk, ktorým zapísala poslednú stranu.

Mai sa zachvela dolná pera. Mlčala. Až vtedy som si uvedomila, že ju priveľmi zvieram. Odstúpila som, ale stihla sa rozplakať. Neznášam plačúce deti. Fakt. Je to desivý pohľad. „Prosím, upokoj sa. Neublížim ti, dobre? Pôjdem, kam chceš, len neplač.“

Na toto trápne divadielko použili dieťa. Max by toho bol schopný, ale naozaj mal na Carsona taký obrovský vplyv, že by to neprekážalo ani jemu? Jedine on mu mohol dať mamine poznámky.

Poutierala si líca a prikývla. „Iba som ti chcela pomôcť.“

Zhlboka som sa nadýchla a dúfala, že na konci sadov sa mi podarí dievčata zbaviť a stopnúť si odvoz. „Tak dobre, kam ma chceš vziať?“

„Au!“ Konár s trňmi mi prederavil mikinu. Chvíľu som s ním musela zápasíť.

Mai konečne prestala hrať podozrievavého detského agenta, zručne uchopila konárik na mieste bez trňov a zlomila ho. Z kapsy vytiahla kúsok látky. „Pridrž si to. Mama ti ranu ošetrí. Už sme skoro doma.“

Naposledy som sa poranila pred rokom na volejbalovom sústreďení. Vtedy som sa oškrela o drevenú stenu. Teraz na mňa útočila príroda. Kedy sa zo mňa stalo mestské dievča?

Podráždilo ma to. „Prečo si ma vlastne vytiahla z jazera?“

Úkosom na mňa pozrela. „Lebo... ty nevyzeráš ako príšera,“ zaváhala, „nikto mi nepovedal, čo robiť, keď sa zjaví votrelec. V osade síce koluje o likénoch veľa historiek, ale nikto nikdy žiadneho nevidel. Všetci si myslia, že sú to príšery, pred ktorými nás chráni Ametystový lampáš.“

„Čo je likén?“

„Bytosť spoza hraníc. Nepatrí k žiadnemu národu.“

Niekomu tu teda poriadne straší vo veži. „Aha.“

Stromy nám ustúpili z cesty a vystriedal ich nízky plot obkolesujúci dvojposchodový dom. Kde sú domy, tam budú ľudia, telefóny a taxíky. Vydýchla som si.

Dievčatko si nadvihlo dlhý plášť so sukňou a prehuplo do záhrady. Zakrádali sme sa popri dome, ktorý, ako sa ukázalo, nebol jediný v okolí. Rad príbytkov sa vo svetle zelenkastej žiary pouličných lúčok ťahal pred nami aj vpravo. Po ulici medzi nimi prechádzali dvaja chlapci, zahľbení do rozhovoru. Naším smerom sa vôbec nepozreli.

Poponáhľala som sa prednou brávkou do stredu ulice, no namiesto asfaltky pristáli moje tenisky na prašnej ceste. Pri žiadnom dome nestálo auto. Iba v diaľke sa pohybovalo niekoľko siluet.

Vyrazila som k nim. Keďže z môjho telefónu kvapkala voda, musela som si jeden požičať. Hádam to nebude banda fetiškov. Ťažko určiť, aká háved' sa tu potulovala v týchto neskorých hodinách. Že sa tu to decko nebálo pobehovať...

„Nie, nie, nie.“ Okolo lakťa sa mi obtočila pästička a trhla mnou späť k domu. „Čo si ma nepochopila? Nikto ťa nesmie vidieť.“

Striasla som ju. „My dve sme si to náramne užili, no musím padať.“

Zajtra ma čaká dôležitý zápas. Nechci vedieť, čo mi spraví trénerka, ak sa tam neukážem.“

Mai dupla nohou. „Nechci vedieť, čo ti spravia strážcovia, keď im vbehneš rovno do náručia.“

Prešla som si rukou cez vlasy. „Ježiši, čo odo mňa ešte chceš?“

„Prosím, poď so mnou dnu. Mama ti pomôže vrátiť sa domov.“

„Musím si iba zavolať. Stačí, ak mi požičiate mobil.“

Dvakrát zažmurkala, akoby mi nerozumela.

Prstami som jej vo vzduchu nakreslila obdĺžniček. „Tú malú vec, s ktorou sa telefonuje,“ dodala som.

„Dobre, požičiame ti, čo chceš.“ Nedočkavo ma dotiahla na verandu. „Nechaj hovoriť mňa. Ak sa tá mama zľakne, zavolá hneď strážcov.“

„Okej.“

„Čo je okej?“

Prevrátila som oči.

Po špičkách vošla na chodbu a zavrela za nami dvere. Ihneď nás však zahalila zelenkastá žiara oveľa väčšieho svietiaceho kameňa.

„Mai.“ Zo schodov zišla žena s dlhými svetlými vlasmi. „Kto je to s tebou?“ Posvietila si na mňa a zalapala po dychu. Kameňová baterka letela k zemi.

„Vy budete asi mama.“ Strčila som si ruky do zadných vreciek. „Dá mi konečne niekto ten sprostý mobil?“

Mai upierala zrak na ženu. „Ja ti to vysvetlím.“ Prebehla k nej, mne prikázala zostať na mieste a obe sa zavreli v kuchyni.

Zdvihla som zelenú hrudu a posvietila si ňou do obývačky so širokým kozubom, nízkym stolčekom, regálom kníh a kreslom vystlaným kvetinovým poťahom. Nenašla som žiadne fotky, telefón ani televízor. Preskúmala som rohy aj zásuvky.

Vytiahla som z vrecka bundy mobil a poutierala ho do sedačky.

„Musíme ju skryť.“ Maina mama sa vynorila z kuchyne a zastala vo dverách obývačky. Netvárila sa najprívetivejšie. „Nemala si ju sem priviéť, Mai. Bolo to od teba ľahkovážne.“

Dievčatko sa zjavilo za ženiným chrbtom s hlavou sklonenou k zemi. „Prepáč. Topila sa, čo som mala spraviť?“

Žena zo mňa nespustila orlí zrak. „Kto si? Ako sa voláš?“

Jej tón bol viac než urážlivý, ale protivnú poznámku som prehltla. K mobilu by ma rýchlejšie nedostala. „Meggie.“

„Si likénka?“

Usalašila som sa na sedačke. „Neviem, čo to znamená. Pokiaľ máte nejaké objasnenie pre tupcov, budem zaň rada.“

„Likéni sú vyhostené bytosti, odpadlíci z kráľovstiev. Žijú v osadách za hranicami *nášho* Lesa, na územiach nikoho. Sú to vrahovia a príšery, ktoré vznikli krížením národov.“

„To hovoríte o Amerike?“

„Netuším, čo je *Amerika*,“ odkašľala si. „Ako si sa dostala cez ochranu Lesa?“

Mykla som plecami. „V jednej chvíli som stála pri autobuse, potom mi nejaká starena zvierala plece a krútili sa okolo mňa fialové vlny. Prebrala som sa až večer, a ešte k tomu v jazere.“ Pred očami mi preletel obraz stareninej tváre, keď som sa dotkla víru. Sľúbila mojej mame, že ma ochráni – aspoň to mi povedala. Pôsobila vznešene a hrdo. Étericky. Ale aj Mai a jej matka mali jemné črty tváre, dlhé blond vlasy, šaty s čipkou na rukávoch. Maine oči žiarili belasou farbou, zatiaľ čo žena ich mala sivé.

Špecifické znaky prírodného spoločenstva sú modré a sivé oči a vlasy farby slnka.

Niekoľko si na toto zábavné predstavenie najal rodinku herečiek. Možno by som sa mala začať báť.

„Už to nie je vtipné,“ vyskočila som zo sedačky, „musím sa vrátiť“

domov.“ Žena sa postavila pred Mai, keď som sa k nej prirútila. Vytrčila som ruku. „Dajte mi telefón. Potrebujem si zavolať. Tento žart si niekto poriadne odskáče.“

„Tele...“

„Telefón. Mobil. Alebo aspoň posratú telefónnu búdku! Nepredstierajte, že neviete, čo to je. Mám vám to vyhláskovať?“

Žena sa mierne napla.

Mai ju potiahla za rukáv. „Možno si cestou z lesa udrela tekvicu.“

Prepchala som sa okolo nich. Bolo neuveriteľné, na čo všetko sa ľudia nechali nahovoriť. „Zájdem vedľa. Tam budú určite ochotnejší.“

Žena mi stisla zápästie. „Nie.“

Odstrčila som ju. „Nemôžete ma tu držať proti mojej vôli.“

„Prosím, Meggie.“ Mai ma ťahala preč od dverí. „Ak ťa uvidia strážcovia vychádzať z nášho domu, vyhostia nás. Už nikdy sa nebudeme môcť vrátiť. A teba zabijú.“

„Pusť ma. Toto je fakt trápne.“

„Nevieš, ako to tu chodí. Máme prísne zákony. Cudzinci u nás nemajú šancu prežiť,“ hovorila mi žena pomalým napätým tónom.

Jej naliehanie ma mierne vykoľajilo. Najvyšší čas zmiznúť. „Risknem to, vďaka.“ Otvorila som dokorán dvere.

„Prepáč. Nedovolím ti to.“

Hlavou mi preletela ostrá bolesť. Zatmelo sa mi pred očami a okolie sa ponorilo do temnoty.

Prebrala som sa v tmavej miestnosti bez okien so zapchatými ústami a zviazanými rukami. V hlave mi treštalo, ale mala som ju obviazanú. Tie dve potvory mi však priviazali k stoličke aj členky.

Čo budem robiť? Čo odo mňa chcú?

Prehrávala som si, čo sa stalo pred tým úderom. Reakcie Mai a jej matky, utekanie po lese a neustále narážky na mamin vymyslený svet.

Do akej diery ma tá starena odpratata? A ako to spravila? Barbara s Jackie stáli asi meter odo mňa. Žeby si moje zmiznutie nevšimli? Okrem fialového svetla a pocitu, že sa nemôžem nadýchnuť, si na nič iné nespomínam.

Slúbila som tvojej mame, že ťa ochránim. Tu viac nie si v bezpečí...

Tu viac nie si v bezpečí.

A kde budem v bezpečí?

Trpezlivosť nebola mojou silnou stránkou. Po piatich minútach ma bolela sánka, ako som sa snažila jazykom vytlačiť látku z úst, a v záchvate zlosti som sa so stoličkou prevrátila. Ledva sa mi podarilo nakloniť hlavu, aby som si ju neudrela o drevenú dlážku.

Som padavka. Úplný chudák. Stala som sa obeťou šialenej rodinky a moja chorá myseľ zablúdila k možnosti, že mamin vymyslený svet vlastne nie je vymyslený.

Zrýchlil sa mi dych. Nasávala som do seba čoraz viac vzduchu no som, ale pľúca nahlas zaplakali a odmietali ho prijať. Chcela som sa nadýchnuť ústami. Otvorila som ich najviac, ako som vedela, a hneď nato ma naplo z handry, naplnenej mojimi slinami.

Ak sa neupokojím, znovu omdliem.

Meggie, spamätaj sa. Musíš sa, dokelu, spamätať!

Zrazu sa predou mnou otvorili dvere a vpustili do miestnosti lúč svetla.

Mai zhíkla. „Mami!“ Pokúsila sa ma aj so stoličkou zdvihnúť. Dokázala to až s matkinou pomocou.

Zakašľala som, po líkach mi stekali nové slzy.

Žena sa sklonila na úroveň mojich očí. „Budeš potichu?“

Rýchlo som prikývla. Vybrala handru a ja som sa konečne zhlboka nadýchla ústami. V ušiach mi stále bubnoval nepravidelný tep srdca a okolie sa točilo.

„Si v poriadku?“ Mai mi odhrnula vlasy z čela.

Odtiahla som sa od nej. „Vy dve skončíte v ústave, za to vám ručím,“ vyplula som zo seba.

Maina matka nepôsobila znepokojene.

„Ak ide o prachy, strýko Kevin vám za mňa zaplatí. Stačí si povedať cenu,“ doložila som.

„Chceme, aby si odišla,“ objasnila mi žena. Vlasы stiahnuté do drdola jej zvýrazňovali črty. „Nepotrebujeme tvoje peniaze. Tu platidlo z územia nikoho nemá žiadnu hodnotu.“

„Ale nemôžeš odísť, kým sú tu saturskí strážcovia,“ pokračovala milším hlasom Mai, „prišli sem kvôli tebe.“

Na jazyk sa mi drala uštipačná poznámka. Na poslednú chvíľu som sa ovládla a zväzila nasledujúce slová. „Prečo by sem niekto chodil kvôli mne?“

Žena si ma ostrážito premerala, akoby ma videla prvý raz. „*Tvojmu druhu* sa nepodarilo preniknúť cez ochranu Ametystového lampáša dvesto rokov. Iba tebe. A teraz sme všetci v ohrození.“

„Nikomu som nič nespravila. Všetko je to veľký omyl. Musíte ma pustiť!“

„Z ktorého národa sú tvoji rodičia?“ naliehala Mai.

„Ja neviem.“ Stačí pravidelne dýchať. Presvedčím ich. Bože, asi budem vracat’.

„Sústred’ sa na mňa.“ Mai si predo mňa čupla. Jemným hlasom rozháňala oblak paniky. „Povedz mi, odkiaľ si.“

Roztriasli sa mi nohy, bolesť v hlave začínala byť neznesiteľná. „Je mi zle.“

„Mai, dones vodu.“ Žena mi potom priložila misku k ústam. „Pi.“

Hltala som ju veľkými dúškami. Potôčik vody mi stiekol po brade pod tričko a rozkašľala som sa.

„Si hladná?“

Pokrútila som hlavou. „Rozviažete ma?“

„Nie.“ Žena postrkovala dcéru von z pivnice. „Idem sa pozrieť, koľko je tu strážcov. Pre tvoje dobro ti radím ostať potichu.“

Miestnosť sa opäť ponorila do tmy a prenechala priestor hrôzostrašným predstavám, z ktorých sa ani jedna nekončila šťastným návratom domov.

3

V noci sa mi v žiare zeleného kameňa podarilo spočítať zaváraniny na poličkách v pivnici. Cez deň ma pohlcovala len čierňava temných myšlienok. Vyťahovala som spomienky na mamine poznámky o Amethystovom lese. Spôsob, akým ich písala, všetky tie škrtačky, opisy, absencia hlavnej hrdinky – nikdy predtým mi nenapadlo, že by to mohlo byť niečo iné než len rukopis. Boli jej poznámky určené mne a ja som si ich vysvetľovala úplne nesprávne?

Mai mi na obed doniesla na podnose jedlo. Dostala som iba zeleninovú polievku. Dohliadali na to, aby som nezosilnela a neprebila sa cez ne von? Žena – Galia – mi sem-tam skontrolovala upevnenie lán a tvár jej vždy potemnela, keď zbadala, ako mám z pokusu o vyslobodenie sa podierané zápästia..

Postupne ma ale odhodlanie bojovať opúšťalo.

„Prečo si bola pri jazere, keď som doň spadla?“ spýtala som sa dievčaťa. Galia nás za dverami počúvala. Po dlážke sa plazil slabý tieň jej štíhlejšej postavy.

Mai mi priložila lyžičku, naplnenú polievkou, k perám. „Môjho brata si vzali pred dvomi rokmi Sudičky. V Sature ochorel na bialymiu. Jazero bolo naše obľúbené miesto. Chodím tam na jeho narodeniny.“

Nevedela som, čo jej mám na to povedať. Mohla klamať? Čo ak ma chcela obmäkčiť?

Prizmúrila som oči. „Satur je hlavné mesto Ametystového lesa, však? Čo je bialymia?“

„Nebezpečná choroba. Liečiteľky na ňu zatiaľ neobjavili účinnú medicínu.“

Liečiteľky. Medicína. Jasně.

Kadere svetlých vlasov mala zviazané do zložitého chvosta a dávala si pozor, aby si nenamočila do misky rukávy bielych šiat. Galia sa uspokojila so sivými šatami a zásterou.

„Prečo nosíte také otrasné handry?“

Mai sa zarazila s lyžičkou v polovici cesty. Preskúmala mi zašpinené džínsy. „Máme zákon o obliekaní. Nepovoľuje nám obliecť si nohavice. Tie tu nosia iba chlapci.“

Galia vystrčila hlavu spoza dverí. „Mai, už dojedla.“

„Nevydržím tu sedieť donekonečna!“ zavolala som za nimi tesne predtým, ako zavreli dvere. „Mám svoje potreby.“

O niečo neskôr mi Galia doniesla vedro a zložila ho do rohu pivnice. Takmer mi vypadli oči z jamôk. „V žiadnom prípade nebudem cikať do tej veci,“ oznámila som jej. „Pustite ma na záchod.“

„Latrína je vonku. Nebudeme riskovať.“ Rýchlo mi rozviazala zápästia a po odchode za sebou zamkla dvere.

Hnusilo sa mi použiť vedro, ale nemohla som inak. Keď som sa pustila do uvoľňovania členkov, tenisky mi zmáčali nové slzy. Ešte nikdy ma nikto takto neponížil.

V ten večer mi Mai ani Galia nepriniesli jedlo.

Vedro som odtlačila čo najďalej z dohľadu a v žiare postupne sa rozsvetujúceho kameňa som z poličky vyhrabala zavárané broskyne. Babka ma naučila otvárať kompótové fľaše bez otvárača. Stačilo pobúchať vrchnákom o zem, aby som uvoľnila podtlak.

Utišila som škvŕkajúce žaby v bruchu a presnorila pivnicu. Všade boli kompóty a keramické nádoby s múkou a strúhankou. Ničím z toho sa nedal otvoriť zámok.

Zhodila som na zem zavárané uhorky a z celej sily som stoličkou udrela do dverí. „Nie som vaše domáce zvieratko!“

Tiene na druhej strane sa však nepohli. Polámanú stoličku som odtisla nabok a priložila k dverám ucho. Zadržala som dych. Zvonka sa ozývali tiché pravidelné údery, prerušované občasnými výkrikmi. Boli však také slabé, že by na mňa pokojne mohlo kričať moje paranoidné ja: „*Niečo sa deje? Musíš utiecť!*“

Do zvukov v dialke sa primiešal hlasný úder v dome.

„Odprac stôl, Mai!“ Doľahol ku mne Galiin príkaz vystriedaný náhliacimi sa krokmi. Zovrela som odlomenú opierku stoličky.

V zámke zaštrkotol kľúč. Napriahla som sa.

Ženu som neovalila stoličkou iba preto, že s výkrikom odskočila. „Počkaj!“ Dala pred seba ruky. „Prosím, nie.“

„Uhnite,“ nakázala som jej.

Prenechala mi voľnú cestu na chodbu. „Nesmieš vyjsť von. Sú tam strážcovia.“

„Nepýtala som sa na váš názor.“ Poodchýlila som vchodové dvere. Po ulici pobežovalo niekoľko chlapov a v rukách držali... meče? Dopekla, meče? Jeden z nich zručne plesol bičom.

„Nesmú ťa zbadať.“ Galia už plakala. „Ublížia Mai.“

Namierila som na ňu ukazovák. „Na to ste mali myslieť skôr, ako ste ma uniesli.“

„Ty to stále nechápeš? Snažili sme sa ti pomôcť.“

„Ticho!“

Z pobehujúceho prúdu sa oddelili dvaja cudzinci a bez klopania vtrhli do domu naproti. Ženu vyvliekli za vlasy na verandu. Z jej *volania rán* mi zabrneli prsty. „Nemáme žiadne zakázané knihy. Prosím, pustite môjho syna!“ nariekala.

Zovrela som ruku v päsť, snažiac sa potlačiť nepríjemné nutkanie, ktoré ma k nej priťahovalo. O chvíľu vedľa nej dopadlo kostnaté telo muža. Z neho ku mne neprichádzalo nič.

Žena ho odtiahla do trávy a mykala ním, kričala naňho, aby sa prebral. Prevrátili sa mi vnútornosti.

Pri dome sa pristavil vyšší holohlavý chlap v čiernom plášti. „Skontrolujte pivnice a knihy,“ zasyčal mierne chrapľavým hlasom. Strážcovia sa vrátili do domu a on zatiaľ nadvihol plačúcej žene bradu. Roztriasla sa a z hrdla jej unikli nové vzlyky.

„Hľadáme mladé dievča. Domnievame sa, že ide o líkénku s červenými vlasmi.“ Jeho slová sa mi zažrali do kože a priklincovali ma k dlážke. Pud sebazáchovy mi kázal, aby som zabuchla dvere. „Je nanajvyš dôležité,“ pokračoval trpezlivo, „aby sme ho našli skôr, ako niekomu ublíži. Nieкто mu však pomohol skryť sa. Bol to tvoj chlapec?“

„N-nie, pane. Môj synček bol posledné dni doma. Trápila ho silná horúčka.“

„Chlapec sa nevie postaviť z postele,“ potvrdil jej slová strážca, ktorý vyšiel z domu. „Má žltú chrípku.“

Galia čo najjemnejšie zavrela dvere. „Vidíš?“ pošepla. „Nemôžeš tam ísť.“

V spánkoch mi pulzovalo a nohy sa mi triasli. „Odkiaľ vedia, ako vyzerám a kto so mnou bol? V živote som toho chlapa nestretla.“

„Videli ťa s Mai a pomýlili si ju s chlapcom.“

„Boli od nás príliš ďaleko.“ Ani mesiac im neposkytoval svetlo na

to, aby rozoznali farbu mojich vlasov cez celé jazero. Bolo vtedy pod mrakom.

Odtlačila ma do kuchyne. Mai čupela pri dreze v sivom plášti a zaväzovala šnúrky na vaku.

Galia ma usadila na stoličku a z kuchynskej linky vyhrabala nožnice. „Musím ťa ostriať.“

„Kto to bol? Ten v tom čiernom plášti.“

„Člen Lesnej rady. Darr.“ Pramene červených vlasov padali na dlážku. Tam sa zmenili na prach. Galia sa zarazila.

„O pár hodín mi dorastú,“ vysvetlila som jej. Roztrasené ruky som si skryla do bundy. „Prečo mi ide po krku člen tej vašej *Rady*?“

„Stará sa o bezpečnosť Lesa. Určite chce zistiť, ako si sa sem dostala, aby vedeli zabrániť ďalším vpádom likénov.“

Mai zrolovala koberec a kľúčikom odomkla padacie dverka pod ním. Galia zdesene nadskočila, keď sa vonku ozval nový výkrik.

Čoskoro sem vtrhnú.

Čoskoro ma nájdu a zotnú mi hlavu mečom, ktorý nie je divadelná rekvizita.

„Vypi to.“ Galia mi vopchala do ruky pohár so sivou tekutinou. Klepala sa viac ako ja. „Zmení ti to farbu očí na sivú.“

Nepozastavila som sa nad absurditou toho, čo práve povedala, a spravila som to. Tekutina chutila odporne a v celom tele ma z nej zamrazilo. Pichlo ma v očiach a pohár mi vyletel z ruky. Galia ho tesne pred pádom zachytila.

Zažmurkala som. Okolie stratilo výrazné farby, ako keby ho niekto päťdesiatkrát vypral. „Vidím rozmazane.“

„Dala som ti *dravec studený*. Je trochu jedovatý.“

„Vy ste ma otrávilí?!“

No nebol čas na vysvetľovanie, pokriky strážcov sa približovali. Galia ma vytiahla na nohy a strčila do diery v dlážke. Pod ťažkými čiž-

mami zapraskala veranda. „Bezpečnostná kontrola! V mene Lesnej rady, otvorte!“

Dopadla som z rebríka na hlinou poprášenu zemi a krátko nato pristála vedľa mňa Mai so svietiacou hrudou. Obe sme vzhliadli práve v momente, keď sa zabuchli padacie dverka. Vyhнала som z očí čiastočky prachu. Mai mi podala vak a posvietila hrudou do tunela pred nami.

Pevne mi zovrela ruku. „Teraz pobežíme.“

Z tunela sme vyšli neďaleko miesta zvaného zrub. Bola to krčma. Budova pripomínala odťatý kmeň stromu. Z okrúhlych okienok obrastených brečtanom a modrými zvončekmi vychádzalo tlmené svetlo sviečok a svetelných kameňov – tak sa volali tie zelené hrudy.

„Mama vravela, že člen Rady tu bol naposledy pred mojím narodením,“ vysvetľovala Mai, keď sme našli lesnú cestičku. Neprestávala ostríť do temnoty. Svetelný kameň radšej skryla do vaku. „Okrem toho, že hľadajú teba, kontrolujú, či tu bytosti dodržiavajú zákony. Ak sa sem už vyberú, nikdy to nedopadne dobre a odchádzajú s plnými väzenskými kočmi.“

Nechápala som, čo sa v tejto bohom zabudnutej diere deje a nemala som najmenšiu chuť zisťovať to. Pokúšala som sa z hlavy dostať to, čoho som bola svedkom.

Ludia sa báli... nie, boli na smrť vydesení.

Mai zastala na lúke vo vysokej tráve. Týčil sa tam košatý dub nad menšími stromami ako ochranca. „Tristo krokov na západ,“ zamrm-lala si pod nos. Smerovali sme k pásu lesa na horizonte.

Odtláčala som z cesty stebľá trávy. Zaujímala som sa len o to, ako sa dostať čo najďalej od členov Rady... s mečmi a bičmi. „Kam nás poslala tvoja mama?“

„Do jaskyne so zásobami.“

„To je názov hotela?“

„V lese pri rieke máme v jaskyni ukryté zásoby. Je tam chladno, skladujeme v nej mliečne výrobky a iné jedlo.“

„Mäso sa vám tam nepokazí?“ čudovala som sa.

„Pssst. Počítam. Sto tridsaťdva, sto tridsaťtri...“

„Sme skoro na mieste.“ Mai vyhrabala z vaku požutú látku. „Musíš sa prezliecť.“

Vystrela som pred sebou niečo, čo sa podobalo na pohrebnú róbu prababičky.

Mysli na zákon o obliekaní a na meče, Meggie, myslí na holohlavého chlapa, ktorý by ti dokázal jednou rukou dolámať kosti.

Keď som sa prezliekla a oblečenie aj s mobilom a mp3 prehrávačom zabalila do vaku, Mai mi zaviazala na hlave šatku. Všetko zvládala až so strašidelným pokojom, ako keby na ňu každý deň útočili a zvykla si na to. „Nebojíš sa?“

Viedla ma hlbšie do lesa. „Bojím sa o mamu. Zostala doma, aby pre nás získala čas.“

V hrudi sa mi formoval nepríjemný pocit. „Spravia jej niečo?“

„Neviem, ale ak áno, bude to moja vina.“ Odkopla z cesty spadnutý konárik. „Noc predtým, ako som tá našla, som počula *hlas*. Chcel odo mňa, aby som dala pozor na červenovlasé dievča.“

„Prečo by to od teba niekto žiadal?“

„Bol to hlas môjho brata,“ priznala.

„Nie je náhodou... ehm... pri Sudičkách?“ Nikdy som neverila na duchov. Stačilo mi vidieť, čo to spravilo s Barbarinou sestrou.

„Možno sa so mnou spojil, pretože si potrebovala pomoc. Sám ti pomôcť nemohol.“

Pripomenulo mi to mamine poznámky. Deti so *zrakom* môžu počuť, vidieť a cítiť Druhú stranu. Patria medzi Posvätných. „Takže tvoj zosnulý brat chce, aby si mi pomohla vrátiť sa domov?“

Na moment zavrela oči. „Možno. Nie som si istá.“

Zvyšok cesty sme mlčali. Nahlas som dychčala a snažila sa nešliapať si po dlhej sukni pri stúpaní do kopca. Veľmi mi to nešlo. Les ozvučilo náhle zahúkanie sovy a švitorení vtákov, ktoré sa preplietali do nádhernej lesnej symfónie, čo mi iba pripomenulo, ako ďaleko som od domova.

Od miesta, ktoré som potrebovala zo všetkého najviac.

Mai znovu zastala. „Nieko tam je.“ Strhla ma na zem, stiahla si z chrbta vak a po bruchu sme sa obe preplazili vyššie, odkiaľ sa dalo vidieť priamo do jaskyne. Vchod tvorila obrovská čierna diera vytesaná do mohutného kameňa, ktorý akoby sem náhodou spadol z vesmíru. Okolo sa prechádzalo niekoľko strážcov so svetelnými kameňmi.

„Našiel som ďalšie decká!“ zadunel hlas z čiernej tlamy. Čoskoro sa zjavil chlap s dvomi dievčatkami a chlapčekom, ktorý si cucal prst. „Skrývali sa za debnami s jablkami.“

Strážca posvietil na vlasy najstaršieho dievčaťa. „Prečo ste tu?“

„Poslal nás sem otec,“ odvetilo mladšie a očividne odvážnejšie dievča. „V osade nie je bezpečne.“

Čupol si oproti nej. „S nami sa vám nič nestane. Teraz nás pekne vezmete za vašimi rodičmi, dobre?“ Ponúkol dievčaťu ruku, ale to iba vzalo chlapčeka pod ochranné krídlo a tvrdohlavo mlčalo.

Vedľa stojaci muž sa zasmial a poťapkal čupiaceho po pleci. „S deťmi ti to nejde, Ewan.“

Ewan jeho poznámku ignoroval. Vystrel sa a siahol na rukoväť meča tak, aby to deti videli. Primkli sa viac k sebe, ale bez námietok za ním cupitali ako kačičky.

Hajzel.

Ich svetlá sa čoskoro vzdialili.

„Skrýjeme sa v lese,“ šepala mi do ucha Mai. „Mohli by sa vrátiť.“

Trpeli sme na vlhkej zemi ešte desať minút, kým sa Mai nerozhodla

pokračovať hlbšie do lesa. Ja som sa aj s mojím orientačným zmyslom stratila už na začiatku.

Išli sme večnosť. Najhoršiu časť predstavovala rieka. Pokojne obmývala plytké dno, no museli sme stúpať po vyvýšených kameňoch, ak sme sa nechceli namočiť. Jeden som si v odraze mesačného svitu na hladine nevšimla. Noha sa mi po koleno zaborila do vody a Mai ma len tak-tak zachytila. Zadychčané sme vyliezli na druhý breh, a až vtedy som sa prvý raz skutočne zahľadela na nočnú oblohu. Obrovský mesiac s fialovou obručou mi vyrazil dych. Jasne som na ňom rozoznala krátery. Ten výjav ma tak dostal, že som sa znovu potkla.

S týmto miestom niečo nie je v poriadku. Všetko je tu na hlavu. Aj vesmír.

Po ďalšom úmornom stúpaní som takmer skolabovala. Zložila som sa pri najbližšom strome. Mai ma napodobnila.

„T-t-trasieš s-sa viac ako ja, a to ani nie s-si mokrá.“ Kolená ma boleli od toho, ako úporne som im prikazovala, aby sa nehrali na chvejúce sa želé.

„N-nemôžeme založiť oheň.“

„Viem, že n-nie.“ Vyzula som si mokrú tenisku a zašmátrala vo vaku. Vyhodila som von deku a bundu, ktorú som si hneď navliekla. Mai si pritiahla kolená k hrudi. Rýchlo som sa vyvliekla z mikiny a obtočila ju okolo nej.

„Ďakujem.“ Pritisla sa čo najviac ku mne a obe som nás zakryla. Pred spánkom nás nezastavilo ani drkotanie zubov.

Predo mnou sa objavila jasná tvár dievčiny s krásnymi žiarivými blond vlasmi a modrými očami. Stála na balkóne a mesačný svit ju zahalľoval do striebristo-fialového jasu. „Už sa to začína,“ prehovorila zvonivým hlasom. Aj v jej očiach som zachytila záblesk fialového svetla.

Obraz zmizol a nahradil ho ďalší. Tentoraz sa zjavila chorá žena.

Ležala na posteli v prepotených obliečkach. Vlasy farby piesku sa jej lepili na čelo a nad perou sa jej ligotali kvapôčky potu. Nezrozumiteľne mrmlala a triasla sa.

Prišiel tretí obraz. Chalan. Možno o niečo starší odo mňa. Stál pred obrovskou stavbou so schodmi z bieleho kameňa. Viedli na širokú plochu pred budovou, ktorú podopierali mramorové stĺpy – pripomínala mi Parthenón. Chlapec sa tváril nahnevane a pozeral priamo na mňa. Čierne vlasy s modrastým odleskom mu padali do žiarivých tyrkysových očí. Bol nádherný – mal by krásnu fotku ešte aj na vodičskom preukaze. Na hlavu mu padal sneh. Nevšiml si ho. Pravú ruku zataľ v päst’.

Obraz sa opäť zmenil. Okolo mňa bojovalo množstvo ľudí s čiernymi očami. Do uší sa mi prebíjal ich divoký rev, pohlcovala ma ich nenávisť a krutosť. Všade tiekla krv a na udupanú trávu dopadali bezvládne telá.

Mai až myklo, ako prudko som sa prebudila. „Čo je? Čo sa stalo?“

Hlbokými nádychmi som upokojila zdivočené srdce. „Nič. Mala som čudný sen, to je všetko.“

Pretrela si oči a vstala. Lesom sa k nám zo všetkých strán šírilo ticho. Po chrbte mi prebehli zimomriavky. V noci aspoň čvirikali tie čudné vtáky, ale cez deň sa v šere hustých korún ozvalo iba občasné zašuchotanie a pípnutie.

Poobede sme prešli popri potoku viac na sever – tiekol sem podľa Mai od nejakého mesta.

Našla som strom, na ktorý by sa dalo vyliezť.

„Určite to nemám spraviť ja?“

„Nie.“ Prezliekla som sa do džínsov a bundy a s rozbehom som sa vyšvihla na najnižší konár. Odtiaľ sa mi jednoducho liezlo vyššie, ale pre nepozornosť som skoro spadla.

„Si v poriadku?“ Mai ma cez lístie nevidela.

Trochu som sa rozhodla a zachytila sa širšej vetvy z bočnej strany. Pod ňou som našla oporu aj pre nohu a podarilo sa mi dvomi rýchlymi pohybmi dostať do bezpečia.

V dostatočnej výške som čo najlepšie odhrnula konáriky a postavila sa. Smer, ktorým prúdil potok, sa na horizonte končil pohorím. Najvyššiu horu zahaľovali oblaky. Videla som ich opäť jasne a ostro. Účinky dravca studeného nadránom vyprchali.

„Tak dobre, teraz ma nesklam.“ Z vrecka som vybrala telefón a zapla ho.

Žiadny signál.

Doteraz sa pokašľalo všetko, čo sa pokašľať mohlo. Tak prečo nie mobil? Aj napriek jasnému čiernemu nápisu som skúsila zavolať Carsonovi. Hneď ma to zrušilo. Skúsila som to ešte desaťkrát, kým ma nechytíl hysterický plač. Mobil som radšej vypnutý odložila späť do vrecka.

„Haló, Meggie? Funguje tvoj artefakt?“ zavolala Mai, keď som sa dlho neozývala.

Utrela som si nos do rukáva. „Nie.“

Cestu nadol som zvládla rýchlo, ale zahanbenie zo zbytočného výstupu sprevádzaného plačom pretrvávalo ešte dlho. Mai po niekoľkých minútach tichého jedenia bobúľ z kríkov usúdila, že sa môže ozvať: „Vravela som ti. Tu nie je žiadna *Amerika* ani *Vajnland*.“ Na dôkaz mi driebkom spamäti nakreslila do drobného štrku mapu. „Tu je Ametystový les, tu Mesačné kráľovstvo.“ Konárikom ťukla do stredu. „Toto je Kráľovstvo škriatok. Štvrté kráľovstvo nad ním patrí ľuďom, ale vôbec nie sú takí, ako si ich opísala. O týchto všetci hovoria, že sú zlí a stále medzi sebou bojujú.“

Našpúlila som pery. Nebola som si istá, či mám jej reči brať vážne. Toto predsa nebola mapa sveta. „To si tvrdila aj o likénoch.“

Konárik presunula k ostrovu vysoko nad Ametystovým lesom. „Tu

žili kedysi nyxovia. Pred dvesto rokmi spôsobili Obsidiánovú dobu, ale zlatí draci zapečatili obsidiánový prúd za Therosovou bránou. Je uväznený.“

Obsidiánový prúd spomínala aj mama. Pokladala som to však za čistý výmysel – rovnako ako všetko ostatné.

„Bytosti sa v Spoločenstve národov delia podľa farieb aury. Ľudia ju majú žltú, wimpovia zelenú, mágovia červenú, mesačníci striebornú, škriatkovia hnedú a nyxovia ju mali čiernu.“ Mai ma pichla konárikom do hrude. „Ty si likén a nemáš žiadnu auru, ale Ametystový lampáš sem pustí iba bytosti s fialovou aurou, preto je zvláštne, že si sa k nám dostala, a pr –“

„Dobre, dobre.“ Pošúchala som si rukou tvár. „Už, prosím, mlč. Nemám poňatia, o čom hovoríš.“

Mykla plecami a zahodila konárik. V tichosti dojedla bobule.

Musela som sa vzdialiť, opäť ma zradili slzy. Zosunula som sa na kolenná so stiahnutým hrdlom. Moje myšlienky, sny, predstavy a realitu strčil niekto do jednej škatule a poriadne ňou zatriasol. Dokázala som si z nej potom povyberať iba nesúrodé čriepky.

A tak som spravila niečo, čo ešte nikdy v živote.

Pomodlila som sa.

4

Nasledujúce dni sme sa s Mai túlili po lesoch a čistinkách. Nechceli sme sa vzdialiť od osady. Museli sme iba počkať na odchod člena Lesnej rady a jeho poskokov. Dozvedela som sa, že patrí do frakcie, ktorá sa skladá z dvanástich významných predstaviteľov tejto komunity vrátane kráľovnej. Riadia celé prírodné spoločenstvo, vytvárajú zákony a zo všetkého najviac dbajú o to, aby si udržali čistotu na svojom piesočku.

Lákalo ma pozrieť sa za hranice Ametystového lesa, asi by som tam našla väčšiu pomoc ako v osade. Všetci tu žili ako v dobe kamennej a vôbec im to neprekážalo.

Aby som sa upokojila, zašla som sa umyť do rieky a nazbierať na jedenie bobule. Môj žalúdok plakal za normálnym jedlom.

Opäť pri našom biednom táborisku som si vybrala z vreciek večeru a rozsypala ju na deku. „Dala by som si stejk. Alebo pečené kura.“

Mai pokrčila nos. „V Lese nejeme mäso.“

„A čo potom?“ Požula som svoju porciu. Bobule boli veľké a sladké. Nič podobné som doma nechutnala.

„Všetko okrem mäsa. Živé bytosti sa nejedia. Je to nesprávne. Ako by si sa cítila, keby si chcel niekto na obed upiecť teba?“

Takže sú to vegetariáni bez módného vkusu.

Naše tiché prežúvanie zrazu preťalo vytie. Vyskočila som na nohy a Mai sa napla. Doteraz pôsobil les dojmom, že tu okrem nás nič iné nežije.

Jeden vlk zavyl a ďalší mu odpovedal.

„Odkiaľ to ide?“ Ostrila som do šera na jednej strane a Mai na druhej.

„Neviem to rozlíšiť,“ priznala. „Mali by sme sa vrátiť k rieke a vylietť na strom.“

Nahádzali sme veci do vaku a bežali za zvukom vody. Zavýjanie prichádzalo z niekoľkých strán.

Prvý vlk nás našiel pri rieke. Stuhli sme. Motali sme sa tu niekoľko dní, museli zachytiť náš pach, a to ich sem pritiahlo. Pri všetkom, čo sa dialo, mi ani len nenapadlo, že ma môže v noci zožrať nejaká potvora.

„Oni na rozdiel od nás mäso jedia,“ podotkla potichu Mai.

„Na tri vyrazíme k stromu. Vezmeš veci a ja ti pomôžem vylietť hore.“

Mai si pridržala remene vaku. Nespúšťala oči z vlka. Ceril zuby a nenápadne sa k nám priblížil. Čakal, čo spravíme.

„Jeden.“ Vlč znovu zavrčal, nepáčilo sa mu, že som vydávala zvuky. „Dva,“ šepala som a Mai sa pripravila. „Tri!“

Prefrčali sme posledné tri metre k vytúženému cieľu, prenasledované besným štekaním.

„Rýchlo!“ Dala som Mai stupáčku a vytlačila ju na najnižší konár. Zostala cezeň prevesená a ja som mala ledva čas na to, aby som odskočila zvieraťu z cesty. Pred stromom prudko zabrzdilo a vyrazilo za mnou. Na krok od rieky po mne skočilo a už som sa len počula vykriknúť. Vlčie zuby sa mi zaborili do lýtka. Hodila som sa do vody a vlk tam letel so mnou. Na sekundu ma ovládol šok z chladu, ale oči-

vidne sa vo mne prebudil inštinkt prežitia, lebo som schytila najbližší kameň a vrazila ním do vlčej hlavy, ktorá sa so skučaním vynorila.

Vlk sa na mňa nevrhol. Otáčal sa, pomaly sa posúvajúc k brehu. Po mojom údere krvácal, nijako ho to však neoslabilo. Na brehu zo seba striasol vodu a znovu na mňa zavrčal, tak som po ňom hádzala kame-
ne, čo som našla na riečnom dne. S trasúcimi sa rukami sa mi ťažko mierilo, ale párkrát som ho trafila.

„Zmizni!“

Keď mi nohou prešla nová vlna bolesti, ďalší kameň som už k vlkovi nedohodila. Nevedela som, či si mám ranu stisnúť, alebo sa jej radšej vôbec nedotýkať. Cez rozčerenú hladinu získala v súmraku moja krv farbu atramentu.

Skúsila som pohnúť nohou. Tak-tak som v sebe udržala výkrik. Zatemelo sa mi pred očami a prsty som zaborila hlboko do dna.

Umriem na vykrvácanie. Poondiaty vlk!

„Uhryzol ťa veľmi hlboko?“ zavolala na mňa zo stromu Mai.

„Nebudem sa pozeráť, lebo asi hodím šablŕu.“

„Treba ti to čo najskôr vyčistiť.“

„Jasné, iba si vytiahnem z bundy lekárničku... aha, počkaj, veď vy tu žiadne lekárničky nemáte!“

„Ale máme liečiteľky.“

Vlk opäť zavrčal. Pokúsila som sa doňho šmariť niekoľko ďalších kameňov, no ladne sa im vyhol.

„Nechaj ma konečne na pokoji!“ Nahromadila som v sebe všetky sily na to, aby som vstala. Zranená noha ma takmer stiahla späť. Zdvihla som z vody jeden z ťažších kameňov a predstavila si, že hádzem medicinbal. Dopadol pred vlka, ktorý s varovným zavrčaním odskočil. Asi som ho naštvála. Cúval. Nespustila som z neho oči, zohýnajúc sa po nový kameň.

Nečakala som ale, že sa ku mne rozbehne a skočí.

Zapišťala som a rýchlo sa hodila bruchom do vody, aby som sa vyhla cvakajúcim zubom. Narazila som laktami o dno.

Vlk preskočil potok, agresívne po mne zaštekal a chystal sa opäť skočiť.

Už nie, prosím, nie.

Vzduchom presvišťalo niečo dlhé a potom znovu a znovu. Potvora zakňučala, a keď som sa doplazila na druhý breh, ležala v kaluži krvi a z tela jej trčali tri šípy.

Lýtka mi horelo plameňmi pekelnými a celé telo sa mi triaslo od vyčerpania. Bolesť sa prebýjala na povrch a udierala do mňa ako ešte nikdy. Klesli mi viečka.

Nestihla som si ani poriadne vydýchnuť a už ma niekto vracal do vertikálnej polohy. „Nesmieš omdlieť,“ varovala ma Galia. Odložila na zem luk. „Obviažem ti ranu a potom pôjdeme.“

Mai sa nemotorne zoškriabala zo stromu a vrhla sa mame okolo krku. „Našla si nás!“

Jednou rukou ju objala a druhou z kapsy vytiahla bielu látku. „Darr a jeho strážcovia dnes ráno odišli. Bola som pri zásobách, ale neboli ste tam, tak som prehľadávala les.“

„Ako si nás našla?“ Zasyčala som, keď mi vyhrnula potrhanú sukňu a pevne mi obviazala lýtko.

„Tušila som, že sa budete držať pri vode.“

Mai mi zovrela ruku. „Čo sa stalo v osade?“

Galiin výraz potemnel. „Odvedli si niekoľko víl a vektarianov. Našťastie nám neprehľadali dom, úplne na to zabudli. Niekoľko im podpálil koče.“

Matka aj dcéra mi pomohli vstať. Na zranenú nohu som nedokázala našlapovať, ale nútili ma kráčať. Brodili sme sa tmou popri rieke viac na juh a Galia si bleskovo prehodila luk z chrbta do rúk vždy, keď k nám doľahlo zavýjanie.

Nemala som ani šajnu, ako dlho sme šli, bolesť mi spaľovala nohu a až príliš ma unavovala. „Kam ideme?“

Galia mi namiesto odpovede podala dva flakóny. „Vypi to.“ Vytiahla aj nožnice a odstrihla mi vlasy. Spravila som, čo mi prikázala. Z jednej tekutiny sa mi rozostřil zrak a z druhej mi zabrnela pokožka na hlave.

„Kde si vzala vodičku na zmenu farby vlasov, mami?“ spýtala sa prekvapene Mai. „Na trhoch ich nepredávajú.“

Prázdne flakóny odložila späť do kapsy. Pevne stisla pery. „Bola som v Limare, ale zohnala som iba dve. Pre Štvrtý zákon zdraželi.“

Vlasy mi stvrdli ako po vystriekaní celého laku. „Čo je Štvrtý zákon?“

„Zákaz obchodovania so zahraničnými kráľovstvami. Príbúda chorých na bialymiu a Lesná rada predpokladá, že ju sem z osád líkénov za hranicami Lesa priniesli naši obchodníci a strážcovia. No a základné bylinky na prípravu odvaru na zmenu farby vlasov pochádzajú z Mesačného kráľovstva.“

Pokúsila som sa spojiť si to v hlave do zrozumiteľného vysvetlenia, no nech sa moja unavená myseľ namáhala akokoľvek, nešlo jej to. Pochopila som však jednu vec. Galia nemá peniaze na rozhadzovanie a práve na mňa minula poriadny balík. Uniesli ma, nedlžila som im zrejme nič, no aj tak ma škrelo svedomie. Odkášľala som si. „Ďakujem.“

„Nemáš za čo.“

Po nekonečnej chôdzi a poskakovaní sme sa dostali k údoliu s domom pripomínajúcim veľký valec, z ktorého vyrastal najväčší strom, aký som v živote videla. Keby som nebola v posledných dňoch svedkom niekoľkých divných vecí, pripísala by som to predstavivosti. Pozemok ohraničoval kovový plot s múrikmi, na každej svetovej strane sa nachádzala veľká oblúkovitá brána. Zvláštnu vilu ešte obkolesovali živé kríky a záhony kvetov. Pred hlavným vchodom sa vlnila hladina rybníka, ktorý na polovicu predeľoval mostík.

Zamierili sme k drevenej chalupe kúsok od pozemku s vilou. Matne som si ešte vybavovala Galiino vysvetľovanie o neteri z Hilegardu. Na verande zo mňa vyprchala energia a omdlela som.

5

Noc čo noc sa mi sníval ten istý sen o dievčati a fialovej žiare, o chorej žene, o nahnevanom chlapcovi a o súboji ľudí s čiernymi očami.

Nadvihla som viečka a hneď si tvár prekryla rukou. Bočným oknom prúdili dnu silné slnečné lúče. Na úzkej posteli vedľa mňa spala Mai. Nechcela som ju zobudiť, preto som opatrne zložila na zem nohu obviazanú látkou. Nech mi s ňou spravili hocičo, nebolela ma. V rane ma pichlo iba vtedy, keď som preniesla na chodidlo priveľkú váhu.

Pridržiavajúc sa vecí okolo seba som nakoniec dokrivkala k stolíku na opačnej strane miestnosti a vodou z džbánu som uhasila smäd. Pod pokrievkou na tanieri sa nachádzal nakrájaný syr, hrozno a čerstvé sezamové rožky. Všetko som zjedla a pri skúmaní domu som na chodbe objavila zrkadlo.

Pohľad doň ma šokoval. Vlasy blondáve a nerovno ostrihané mi spravili z hlavy čudne tvarovaný balón. Priblížila som sa a preskúmala si oči. Dúhovky som mala namiesto žiarivej zelenej úplne sivé. Cudzinka v zrkadle na mňa ešte dvakrát zažmurkala.

Galia do mňa počas spánku musela dostať ďalšiu dávku jedu z dravca, inak by som už dávno bola červenovlasá a zelenooká. V dlhých sivých šatách, zapnutých po krk, som vyzerala ako perfektný strašiak v kukuřičnom poli.

Vchodovými dverami som vyšla na verandu. Slnko pražilo priamo na mňa a vo svojich lúčoch vykúpalo aj obrovskú vilu za kovovým plotom oproti. Nikdy som nič podobné nevidela. Pristúpila som bližšie.

Spoza plota sa ku mne niesol dievčenský smiech.

Prížmurila som oči, aby sa mi trochu zostril zrak, a všimla som si pri rybníku stolík so stoličkami. Pod bielymi daždníkmi tam sedeli štyri dievčatá v honosných šatách. Jedno z nich však medzi ostatnými vynikalo krásou a oveľa honosnejšími šatami, poprásenými zlatými trblietkami, ligotajúcimi sa na slnku. Sedelo vystreto a zo šálky popíjalo čaj. Svetlé, takmer biele pramene vlasov malo vzadu zopnuté. „Je to najlepšia huslistka v Korine,“ povedala dievčina a odložila šálku na tanierik.

„Koľko dostala?“ čudovala sa blondínka s dlhými rovnými vlasmi. „Musela byť drahá.“

Prvé dievča prikývlo. „Štyri mešce a dva pozemky. Jeden je pri Stalinose.“

„O dva mešce viac a možno by s ním spala aj v jednej posteli,“ dodalo s výsmechom tretie dievča.

Dievčina v honosných šatách spravila grimasu. Ihneď mi bola nesympatická. Rozprávala preafektovane a povýšenecky. Nečudovala by som sa, keby vila, z ktorej rastie strom, patrila jej. „Ešte dva a možno by spala aj na ňom.“

Všetky štyri sa zachichotali, ako keby to bola tá najvtipnejšia vec na svete. Správali sa ako typické bezstarostné tínedžerky, čo sa mi zdalo po brutálnom útoku strážcov na vedľajšiu osadu dosť zvláštne.

Jedna z báb si ma všimla. Prešiel ju smiech. „Kto je to?“

Zvyšné tri na mňa upreli zrak, ako keby som bola novou šťavnatou

klebetou. O krok som cúvla, ale ony sa zdvihli a ladne, ako... ako víly v širokých šatách, dotancovali ku mne.

Kráľovná tohto malého víliho dvora pristúpila tesne k plotu. „Čo tu chceš, sedliačka? Tu nemáš čo robiť.“

„Nezavoláme tvojho otca, Denis?“ navrhla jej baba s rovnými vlasmi.

Denis si ma so znechuteným výrazom premerala odhora nadol. „Nie, určite je to jedna z Wenových známych z osady.“

Takmer som jej odvrkla niečo nepekčné. Zastavila ma iba spomienka na Galiine slová. Povedala, že sa mám vydávať za jej neter, samotárske a tiché dievča, ktorému sa obyvatelia vyhýbajú a niektorí sú dokonca presvedčení o tom, že je nemá. V Lese nenávidia chorých, bláznivých a postihnutých. Galia takto zabila dve muchy jednou ranou. Zabránila mi vypustiť z úst niečo, čo by ma prezradilo, a obyvatelia Lesa ma budú oblúkom obchádzať.

Len som naštvane mlčala. Pochybujem ale, že mi to vydrží večne.

„Čo robí?“ nechápala blondína s rovnými vlasmi. „Prečo na nás tak zíza?“

„Nevieš rozprávať?“

Ďalej som zaryto mlčala, pokrčila som plecami – nech si vyvodí vlastné závery.

Všetky štyri cúvli a znechutene si odfrkli.

„Odíď odtiaľto, sedliačka. Inak poviem otcovi, aby na teba zavolať strážcov.“

Ukázali mi chrby, vracajúc sa na svoje miesto.

„Mala by si dohovoriť Wenovi, aby sa nepriatelil s takou spodinou.“

„On sám je spodina,“ odvetila Denis.

Prevrátila som oči a vrátila sa do chalupy. Mai sa už tiež zobudila. „Kde je mama a Tisha?“

„Kto?“

„Tisha. To ona ti pomohla s nohou. Je to Wenova opatrovatelka.“

„A kto je, dopekla...“ Rozhodila som rukami. „To je jedno. Práve som vonku stretla neskutočne protivnú babu. Nazvala ma sedliačkou. U vás je úplne bežné urážať cudzích ľudí?“

Mai vstala z postele a natriasla paplón. „Prečo nás stále voláš ľuďmi? To slovo tu nepoužívaj. Žijú tu iba víly a vokteriani.“

Zvalila som sa na stoličku. V rane mi zapulzovalo. „Fajn. Čo so mnou teraz bude? Nikto z vás netuší, kde je môj domov, a som si celkom istá, že v tejto diere neostanem.“

„Vrátíme sa do osady. Môžeš zatiaľ bývať u nás.“

„Čo na *v-tejto-diere-neostanem* si nepochopila?“

Prekrížila si ruky na hrudi a nadvihla obočie. Ťažko sa mi rozhodovalo, či je jej postoj vtipný, alebo skôr strašidelný. „Zostaneš pri mne, kým mi môj brat nepovie, ako ti mám pomôcť. Inú možnosť nemá.“

„Mohla by som ísť von z Lesa a vyhľadať tam pomoc.“

„Nie! Je to nebezpečné. Sama by si neprežila. Žijú tam príšery a bez milosti by ťa zabili. Alebo možno aj zjedli.“ Striasla sa a viac o tom so mnou nediskutovala. Môj plán ďalej sa s ňou hádať prerušil príchod majiteľky domu. Dokopy ma dala veselá a večne usmievavá žienka v bodkovaných šatách a zástere. Ponúkla mi čaj, a potom sme sa s Mai pobrali do osady.

Keď sme sa dostatočne vzdialili, nevydržala som byť ticho: „Pozerala sa na mňa ako na choré šteňa. Nestačilo povedať, že nie som veľmi spoločenská namiesto toho, aby si jej oznámila: *To chýdatko možno nevie ani rozprávať a nerado sa stretáva s ostatnými, počula som, že ani v hlave to nemá úplne v poriadku.*“

„S mamou sme nemali na výber.“ Zastali sme, aby sme dopriali mojej zranenej nohe odpočinok. „Chcela vedieť, prečo si zašla tak hlboko do lesa, že ťa našiel vlk. Povedali sme jej, že si sa zľakla strážcov a utiekla si od nás. V Hilegarde máme rodinu, ale veľmi sa nevidáme.“

Nikomu nebude podozrivé, že si nejaký čas u nás, kým si tvoja mama hľadá prácu.“

Mala som chuť obit' si hlavu o strom. Nevedela som si predstaviť, že by som na tomto mieste mala trpieť čo i len deň. To sa mám vážne spoliehať na to, kým sa Mai ozve mŕtvy brat cez nebeské wi-fi?

Tento plán mi nevoňal. Chýbal mi Carson a strýko. Chcela som sa baviť s kamoškami.

Chcela som späť svoj normálny život.

V stánkoch na trhu sa iba kde-tu pohlo zopár smutných tvári a námestie s fontánkou plakalo osamelosťou. Odtiaľ viedlo do rôznych strán niekoľko dlhých ulíc. Jednou z nich sme vykročili. Mai ma vzala za ruku, viditeľne zdesená.

Prechádzali sme osadou duchov. Vtáčiky spievali, nepoznačené návštevou strážcov. V drevených chalúpkach a poschodových domčekoch so záhradkami sa okrem hmyzu nič nepohlo a niektoré bránky boli ovešané čiernymi stuhami. Jedna visela aj na drevenom plote domčka oproti Galiinmu.

Možno som nepotrebovala žiadnu novú identitu netere z Hilegar-du. Nikto si ma nevšímal. Všetci mali starosti s tým, aby dokázali vdýchnuť vzduch presýtený žiaľom.

Nasledujúce dni prebehli pokojne, čo v preklade znamenalo, že som sa nudila. Nutkanie vrátiť sa domov sa vo mne stále prehlbovalo, ale v tomto novom, neznámom svete som sa nezmohla na nič. Ak som chcela prežiť, musela som sa životu v ňom čo najrýchlejšie prispôsobiť, keby sa náhodou vrátili strážcovia s členom Lesnej rady. V hľadani cesty domov ma značne obmedzovalo aj to, že ma Galia nepustila nikdy z očí. Mai ma zase neprestávala ubezpečovať o bratovej pomoci, čakala, kedy ju skontaktuje a ukáže mi cestu do môjho sveta.

Keď som ďalší deň opäť nariekala, ako veľmi mi chýba rodina, Galia udrela rukami po stole. „Tak dost! Viem, že sa chceš vrátiť, ale teraz sa s tým nedá nič robiť. Ak budeš naďalej lamentovať nad svojim nešťastným osudom, dobre, je to tvoja vec, nie som tvoja matka, ale ako matka iného dieťaťa tá žiadam, aby si s tým prestala. Ublížuješ tým iba sebe.“ Prehltla tvrdý tón a o čosi jemnejšie pokračovala: „Blíži sa jarný cyklus, s Mai máme kopu práce s prípravou zaváranín, takže by sa nám zišiel ďalší pár rúk.“ Strčila mi pod nos lavór s vodou a handričkou. „V pivnici sú prázdne zaváraninové fľaše, choď po ne a prepláchni ich. Sú poriadne zaprášené.“

V pivnici som si pár minút porevala a spravila som, čo odo mňa žiadala. Nielen preto, že ma trpeli v ich dome, ale mala aj pravdu.

Prácou som čoskoro trávila všetok čas. Zamestnávala mi myseľ a vďaka vyčerpaniu som večer rýchlo zaspala. Uprostred noci ma však pravidelne budil sen o dievčati so zlatými vlasmi, o chorej žene, o chlapcovi, na ktorého padá sneh, a o súboji ľudí s čiernymi očami. Nedalo mi to a drgla som do Mai, ležiacej vedľa mňa. Zachrapkala. Po ďalšom štuchanci sa konečne prebrala: „Hm?“

„Národ s čiernou aurou, nyxovia, oni majú čierne oči, však?“

„Mali,“ zamrmlala ospalo. „Vládli svetu počas Obsidiánovej doby. Z bytostí sa stali nyxovia vtedy, keď do nich vošiel obsidiánový prúd. Zlatí draci ich ale uzavreli za Therosovú bránu. To je tá sopka, čo som ti ju nakreslila, keď sme sa skrývali.“

Zahryzla som si do pery. „Ako do nich vošiel ten obsidiánový prúd? Čo to vlastne je?“

„Prichádzal ako čierna hmla, zniesol sa nad dedinu a všetkých posadol. Aspoň tak sa to povráva.“ Otočila sa nabok. „Choď už spať, zajtra toho máme veľa.“

Tiež som sa otočila, ale nezaspala som. V myšli mi nenápadne vyplával na povrch obraz ženy v čiernej kombinéze, ktorej prúdil z rúk

čierny opar – mohol to byť obsidiánový prúd? Stála blízko pri mne na ceste, keď sa objavili fialové vlny. Bola skutočná alebo som si ju len predstavovala?

Ráno mi takmer padla ťažká hlava do taniera. Galia a Mai nervózne pobehovali po dome, zatiaľ čo kuchyňou sa šírila vôňa jahodového koláča. Bytosti si do tohto domu pravidelne chodili po sladkú útechu v podobe kysnutých koláčov, tortičiek alebo škoricových chlebíkov. Keďže v Ametystovom lese nemali žiadne výdobytky modernej techniky, ani chladničku, pozorne som Galiu občas pri pečení sledovala. V kuchyni mali niečo ako platňu a mini kuchynskú rúru. Mliečne výrobky udržiavali v chlade buď v jaskyni so zásobami, alebo ich spúšťali na drevených doskách do studne v záhrade. Jediné, čo sa mi u nich zdalo na pokročilejšej úrovni, bolo liečiteľstvo. Na všetky ne-
duhy používali všakové bylinky. Ich herbár bol hrubší ako naša Biblia.

„Idem na pár dní predávať jahodové džemy na Limarské trhy. Kým po mňa príde obchodník, musíme nachystať všetko potrebné,“ oznámila zrazu Galia a strčila mne a Mai do ruky pletené košíky. Všetky tri sme skončili v sade pri zbieraní ovocia.

Okolo nás pracovalo viacero bytostí, preto som musela držať jazyk za zubami. Predstieranie pribzdenej netere so záľubou v mlčaní bolo čoraz únavnejšie.

Pristavila sa pri nás Galiina známa z trhu. Ani sa nepokúsila zakryvať okaté zazeranie. „Zdá sa ti bezpečné, aby tu zostávala po toľkých nešťastných udalostiach? Nepotrebujeme ďalšie problémy.“ Trochu sa priklonila ku Galii. „Niektoré víly sú znepokojené.“

Otvorila som ústa, že utnem jej protivný tón už v zárodku...

Mai nebadane pokrútila hlavou. Znovu som ústa zavrela a iba na ženskú civela. Prekrížila som si ruky na hrudi. Aj keby som bola blázon, neznamená to, že som hluchá.

Behala pohľadom zo mňa na môj košík s ovocím, ako keby sa bála, že ju ním ovalím.

„Nič sa nestane,“ slúbila jej s predstieraným úsmevom Galia. „Dávame na ňu pozor. Všade s ňou chodí Mai.“

Ženská si premerala aj ju a ešte viac sa zamračila.

„Meggie by nikdy nikomu neublížila,“ odporovala jej tvrdohlavo Mai.

Galiinej známej sa nepáčilo ani to, že si na ňu otvára ústa desaťročný krpec. „Nech nad tebou držia Sudičky ochrannú ruku, Galia,“ dodala formálne a stále krútiac hlavou aj s plným košíkom sliviek odišla.

„Čo si tá škatuľa o sebe, dočerta, myslí?“ zafrflala som.

„Mlč!“ vyštekla po mne Galia.

Oberaniu sme sa venovali v tichu až do západu slnka.

Rana na nohe sa mi už pekne zahojila vďaka bylinkovej masti. Vedela som konečne normálne chodiť a na lýtku mi zostalo iba niekoľko červenkastých jaziev.

Fyzicky som sa cítila čoraz lepšie, ale žalúdok som mala stále viac stiahnutý. Nech sa toto miesto nachádzalo kdekoľvek, popieralo všetku logiku. Mapa, ktorú mala Galia v knihe, presne zodpovedala Mainmu nákrešu pod stromom. Pozorovala som ostatných, podrobne som si prehrávala všetko, čo sa mi od príchodu stalo, a Ametystový les sa mi v myšlienkach premieňal na stále reálnejšiu nočnú moru. Bola som mimozemšťanom v novom svete so zákonmi a tradíciami, ktoré mi nič nehovorili.

Ležala som na posteli, pretáčala si medzi prstami svetelný kameň a pozorne som sledovala odtiene zelenej na stene.

„Prečo sa mi to deje, mami?“ zašepkala som do plafónu. „Odkiaľ si sa dozvedela o tomto svete?“

Ani po pár minútach som nedostala odpoveď.

„Viem, že nemôžeš hovoriť, ale želala by som si, aby si nejaký spô-

sob objavila. Potrebujem znamenie. Musím vedieť, že sa toto všetko deje z nejakej príčiny.“

Prehrabovala som sa v spomienkach a vybavila si jej chaotické zápisky. Dost často opisovala Satur, hlavné mesto Ametystového lesa. Hovorila o odlišnosti prírodného spoločenstva, o jeho zákonoch a zalespenosti...

Sadla som si. Predstava, že už nikdy neuvidím domov, ma tak vydesila, že som musela prehodnotiť vieru v nadprirodzeno. Uverím hocijakým magickým nezmyslom, len nech odtiaľto zmiznem.

Zrazu som sa nevedela dočkať, kedy Mai vyjde z kúpeľne. Aj tak tam už bola príliš dlho. Voda v sude mi zatiaľ vychladne a potom sa budem po studenom kúpeľi od zimy klepať ešte dve hodiny.

Ani náhodou.

Zabúchala som na kúpeľňové dvere. „Mai, vylez už.“ Odpoveď neprichádzala, tak som znovu zabúchala. Napokon som nakukla dnu.

Mai sedela na zemi vedľa vane. Kolená si pridržala pod bradou a pevne si ich objímala. Mierne sa pohojďavala. Neplakala, no oči mala rozšírené a mrmlala.

Zovrela som jej plece. „Mai, povedz niečo.“

Ďalšie mrmlanie. Tentoraz som mu rozumela. „*Minulosť sa stane novou prítomnosťou.*“

Vydesená som cúvla k dverám.

„*Minulosť sa stane novou prítomnosťou.*“

Zvalila sa na chrbát. Oči otvorené dokorán, telo sa jej triaslo.

Žalúdok mi spravil veľkú otočku. Necítila som žiadne *volanie rán*, ale niečo sa s ňou dialo. Niečo veľmi zlé.

Bez rozmyšľania som vybehla z kúpeľne. Schody som brala po dvoch, až kým som nedorazila do kuchyne. Vo dverách som zmeravela. Za stolom sa Galia rozprávala s Tishou a pri dverách postával nejaký chalan. Vodička na zmenu farby vlasov sa mi minula, takže som si vlasy iba

nakrátko ostrihala a previazala hlavu šatkou. Keby som sem zišla bez nej, bola by z toho tretia svetová.

„Nech nad tebou držia Sudičky ochrannú ruku, Meggie,“ pozdravila ma s úsmevom Tisha. Kývla som jej a naznačila Galii, nech ma nasleduje.

„Hneď prídem,“ povedala mi a namočila do atramentu brko. Nemali sme čas nazvyš. Schytila som ju za rameno a ťahala so sebou. „Veď už idem,“ odvetila podráždene. „Prepáč, Tisha, hneď sa vrátim.“

Prefrčali sme okolo zmäteného chlapca do kúpeľne na poschodí.

„Niečo sa s ňou deje, vidíš?“ zašepkala som.

Preniesli sme Mai do postele a pokúsili sa ju prebrať. Ako poslednú zúfalú možnosť som použila techniku zaberajúcu na opilcov. Dala som jej facku.

Mai sa s hlasným nádychom posadila. Upotené šaty sa jej prilepili na telo.

„Čo je, Mai? Čo sa stalo? Si v poriadku?“ Matka si pred ňu kľakla, pevne jej stisla kolená.

Pošúchala si čelo a zapravila vlasy za uši. „Opäť som mala vidiny?“

Jej mama sa takmer rozplakala. Slabo prikývla. Doteraz som ju vnímala ako prísnu ženu, ktorá nerada dáva najavo emócie a vždy sa spoľieha na chladnú rozvahu. Keď som sem prišla, nezľakla sa ma, ako to Mai predpokladala. Už prišla o jedno dieťa, ja som predstavovala hrozbu pre to druhé.

Sadla som si vedľa nej. „Aké vidiny?“

„Čo som hovorila?“ spýtala sa namiesto priamej odpovede.

„*Minulosť sa stane novou prítomnosťou.*“ Opakovala si to stále dookola. „Tak počkať... ona má vidiny...“ „Ty kokos, ty si fakt médium?“

Obe ku mne otočili hlavy s vypleštenými očami. „Povedz to znovu,“ nakázala mi Galia.

„Ty kokos, ty si fakt médium?“

Galia pokrútila hlavou. „Nie tú časť. Povedz: *Minulosť sa stane novou prítomnosťou.*“

„*Minulosť sa stane novou prítomnosťou,*“ zopakovala som po nej.

Ďalšie dve sekundy na mňa zízali ako na vyoranú myš. „Hovoríš naším jazykom. Nikto okrem víl a vektarianov ho nevie používať,“ vysvetlila mi Galia. „Ako je to možné?“

Teraz prišiel rad na moje nechápavé zazeranie.

Galia si vzdychla. „Zavri oči a sústreď sa na jednotlivé slová. Neuvedomuješ si, že ho používaš? Tento problém mávajú deti, kým sa nenaučia rozlišovať medzi dvoma jazykmi. Ty to musíš dokázať veľmi rýchlo. Ak by si v posvätnom jazyku povedala niečo nevhodné a začula by to nesprávna osoba, udala by ťa.“

Bola to hlúposť, ale obe sa tvárili tak nedočkavo, že som zavrela oči a zhlboka sa nadýchla. „*Minulosť sa stane novou prítomnosťou.*“ Zamračila som sa.

„Už si to počula?“ Štuchla mi Mai do stehna. „Je to ako druhý hlas v pozadí. Sústreď sa naň.“

„*Elle... niobre... tarr.*“ Zdvihla som viečka. „Bože.“ Vyskočila som na nohy. „Ježiši, ja hovorím iným jazykom a ani som o tom nevedela!“ Začala som sa prechádzať po izbe. „Toto nie je dobré. Vôbec to nie je dobré. Zbláznila som sa. Naozaj.“

Mai mi zatarasila cestu a vzala ma za ruky. „Nie si blázon. Len ovládaš posvätnú reč.“

„Ako je to, dočerta, možné?“ Znovu som sa začala prechádzať hore-dolu po izbe. Tento fakt ma desil, lebo to bol dôkaz niečoho nadprirodzeného. Niečoho úplne mimo mňa, čo sa mi práve deje a ja to nedokážem ovplyvniť. „Kolkokrát som už použila ten druhý jazyk?“

„Teraz to bolo prvýkrát,“ ubezpečila ma Mai. „Počula si hovoriť mňa a len si to zopakovala.“

Galia si nad tým tiež lámala hlavu. „Možno, keď ťa Ametystový lampáš pustil do Lesa, dostala si dar posvätnej reči. Všetka sila totiž pochádza z Lampáša. Keby tu nebol, zrejme by sme jazyk Sudičiek nevedeli používať ani my.“

Nejako to predýcham. Som anomália v dvoch svetoch. Zistím prečo. „Čo teda znamená, že minulosť sa stane novou prítomnosťou?“ chcela som vedieť a teraz som si už dala pozor na to, aby som použila správny jazyk.

Mai mykla plecami. „Nemám potuchy. Možno so mnou nekomunikuje iba brat, ale aj Sudičky.“

„Nie. Po Obsidiánovej dobe sme stratili spojenie s Druhým svetom,“ podotkla Galia. „Už sme o tom hovorili, Mai. Nerozprávaš sa s Renym. Aj tvoje vidiny majú určite dobré vysvetlenie.“

„Nemohla by s tebou komunikovať tá vaša ochranná lampička, ak je taká svätá?“ spýtala som sa.

Mai znovu mykla plecami. Galia sa tým však odmietla zaoberať. Nákázala nám, aby sme šli hneď spať a vrátila sa dole. Nepripomínala som jej, že je iba sedem hodín večer.

Poodchýlila som dvere a zachytila slabé *volanie rán*. Prichádzalo ku mne od toho chlapca na prízemí, ibaže keď som prvýkrát zišla dolu, nesústredila som sa naň.

Mai sa prepchala podo mňa a zišla na chodbu na prízemí. „Ahoj, Wen,“ pozdravila ho. „Čo tu robíš? Myslela som, že odkedy... že od tej bitky ťa rodičia nepúšťajú von.“

„Potreboval som sa prejsť.“ Neznámy mal príjemný, melodický hlas. „Ako sa máš?“

„Ako by si sa mala ty, keby si bola celé dni zavretá v dome?“ Neznal protivne, len smutne a veľmi unavene.

„Nezavolaš sesternicu, Mai?“ dobiedzala Tisha. „Chcela som ju minule zoznámiť s Wenom, ale tak rýchlo ste utiekli.“

Mai si niečo zamrmlala pod nos a Galia odvetila: „Meggie nie je veľmi spoločenská.“

„Má zvláštne meno,“ odvetil Wen.

„Na západe vždy vymýšľali šialené mená.“ Vrelá vďaka, Galia. Už je zo mňa nemý blázon so šialeným menom.

„Koľko má rokov?“

„Pätn –“

„Sedemnást,“ prerušila ju rýchlo Mai. „Mama si nevie zapamätať vek. O mne si myslí, že mám stále sedem.“

Tisha a jej spoločník sa zasmiali. Vedela som si živo predstaviť Galiinu červenú tvár.

„Je skoro taká stará ako ty, Wen. Mohli by ste sa spriatelíť.“

„Veľa by toho nenahovorili,“ podotkla nenápadne Galia.

„Ach, áno,“ Tishin hlas posmutnel. „Musí sa cítiť osamelo.“

Chlapec odpovedal prekvapivo skleslo: „Neboj sa, Galia, nebudem ju otravovať. Poďme už, chcem ísť domov.“

Otvorili sa vchodové dvere a Tisha dodala: „Nech nad vami Sudičky držia ochrannú ruku.“ A potom ešte zvolala: „Ahoj, Meggie!“

Keď sa Galia a Mai vrátili do izby, vyrukovala som s otázkou: „Ten chalan, Wen, čo je zač?“ Neprestávali ma z jeho *volania rán* svrbieť dlane. Najradšej by som ho bežala vyliečiť. „Čo mu je?“

„Je slepý,“ priznala Mai. „A momentálne asi aj dobitý.“

Zrazu dávalo zmysel, prečo bol taký smutný.

Galia porazene vzdychla. „Wen je milý chlapec. Keby si nepredstierala, že si nemá, mohla by si ho lepšie spoznať. Nevidel by ťa, nezistil by, že je na tebe niečo iné a ostatní by sa ti určite začali vyhýbať, keby si sa s ním priatelila. Tisha s ním trávi veľa času a obyvatelia ju preto nemajú radi.“

Wenovi by sa zišiel kamoš viac ako mne. „Možno keby som –“

„Nie, nikomu nič nepovieš, rozumieš?“ vybehla na mňa ostro. „Ne-